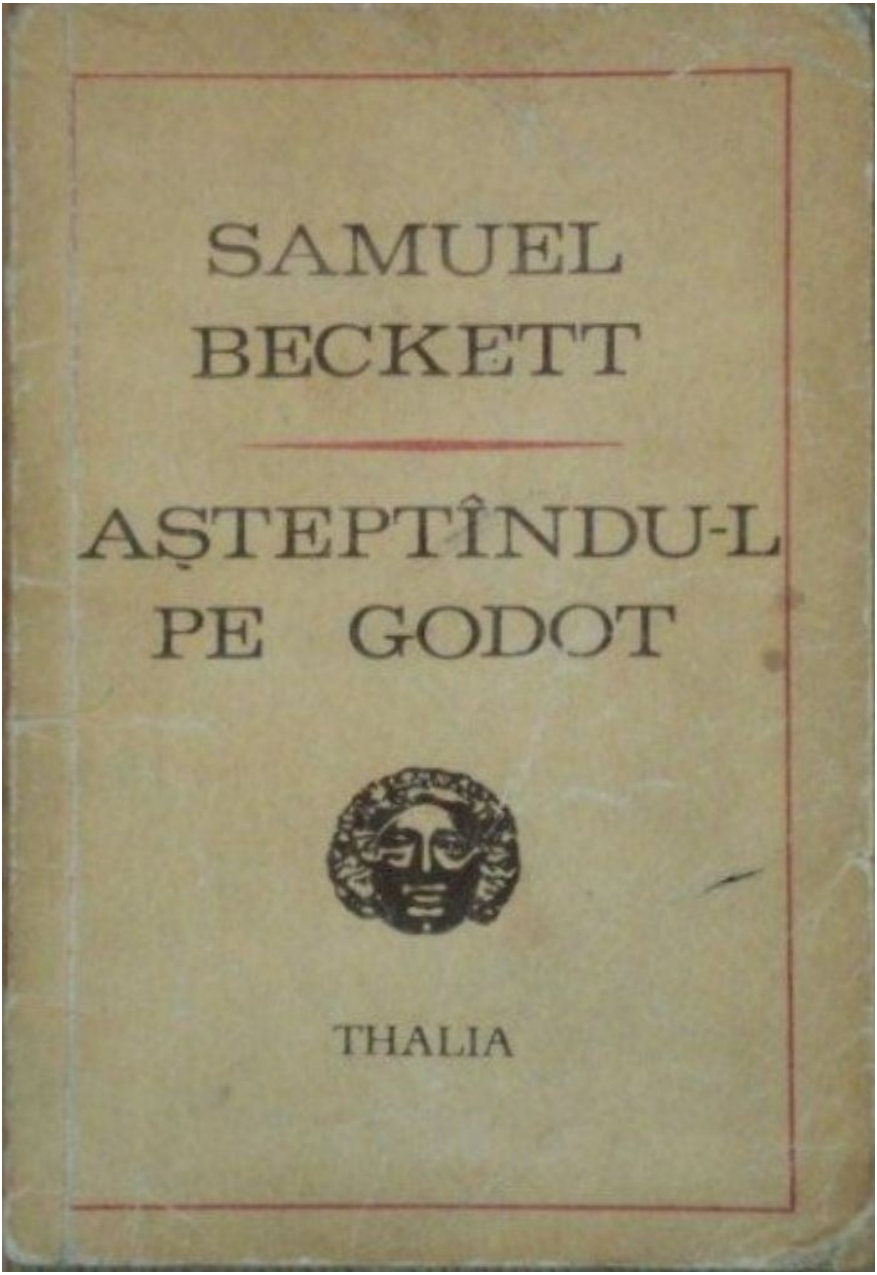

SAMUEL BECKETT

Aşteptându-l pe Godot

Traducere de GELLU NAUM

Cuprins

PERSONAJELE 3
ACTUL I 4
ACTUL ÎI 57

PERSONAJELE

Estragon
Vladimir
Pozzo
Lucky
Băiatul

ACTUL I

Drum de ţară, cu copac. Seara.

Estragon, aşezat pe jos, încearcă să-şi scoată gheata. Se opinteşte îndârjit, cu amândouă mâinile, icnind. Se opreşte, istovit. Se odihneşte gâfâind, reîncepe. Acelaşi

joc. Intră Vladimir.

ESTRAGON *(renunţând din nou):* Nimic de făcut.

VLADIMIR *(apropiindu-se cu paşi mărunţi şi ţepeni, cu picioarele depărtate):* Şi eu încep să cred la fel. *(Rămâne nemişcat.)* M-am împotrivit multă vreme gândului ăstuia spunându-mi: Vladimir, nu te prosti, încă n-ai încercat tot. Şi reluam lupta. *(Se reculege, cu gândul la luptă. Către Estragon.)* Aşadar, iată-ne din nou.

ESTRAGON: Crezi?

VLADIMIR: Sunt mulţumit că te revăd. Te credeam plecat pentru totdeauna.

ESTRAGON: Şi eu la fel.

VLADIMIR: Ce facem ca să sărbătorim întâlnirea? *(Se gândeşte.)* Ridică-te să te pup.

Îi întinde mâna.

ESTRAGON *(nervos):* Imediat, imediat.

Tăcere.

VLADIMIR *(jignit, rece):* Pot să ştiu unde şi-a petrecut domnul noaptea?

ESTRAGON: Într-un şanţ.

VLADIMIR *(uimit):* Un şanţ! Unde asta?

ESTRAGON *(fără gest):* Pe colo.

VLADIMIR: Şi nu te-au bătut?

ESTRAGON: Ba da... Nu prea tare.

VLADIMIR: Aceiaşi?

ESTRAGON: Aceiaşi? Nu ştiu.

Tăcere.

VLADIMIR: Când mă gândesc... de pe-atunci... mă întreb... ce-ai fi devenit tu... fără mine... *(Cu glas hotărât.)* La ora asta n-ai fi fost decât o grămăjoară de oase, fără doar şi poate.

ESTRAGON *(înţepat):* Ei şi?

VLADIMIR *(copleşit):* E prea mult pentru un singur om. *(Pauză. Apoi, cu vioiciune.)* Pe de altă parte, la ce bun să te descurajezi acum, iată ce-mi zic. Trebuia să mă gândesc la asta acum o veşnicie, pe la 1900…

ESTRAGON: Destul. Ajută-mă să-mi scot scârba asta.

VLADIMIR: Mână în mână, ne-am fi aruncat amândoi din vârful Turnului Eiffel, printre primii. Arătam bine pe-atunci. Acum e prea târziu. Nu ne-ar mai lăsa nici să ne urcăm măcar. *(Estragon se căzneşte cu gheata.)* Ce faci acolo?

ESTRAGON: Mă descalţ. Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată?

VLADIMIR: De când îţi tot spun că trebuie să le scoţi în fiecare zi? Ai face mai bine să mă asculţi.

ESTRAGON *(slab):* Ajută-mă.

VLADIMIR: Te doare?

ESTRAGON: Dacă mă doare! Mă întreabă dacă mă doare!

VLADIMIR *(cu mânie):* Numai tu suferi, totdeauna! Eu nu contez. Tare aş vrea să te văd în locul meu. Atunci să te-aud.

ESTRAGON: Te-a durut?

VLADIMIR: Dacă m-a durut! Mă întreabă dacă m-a durut!

ESTRAGON *(arătând cu degetul):* Ăsta nu-i un motiv să nu te închei.

VLADIMIR *(aplecându-se):* Adevărat. *(Îşi încheie nasturele.)* Să nu fim neglijenţi în lucrurile mărunte.

ESTRAGON: Ce să-ţi spun, tu aştepţi totdeauna ultimul moment.

VLADIMIR *(visător):* Ultimul moment… *(Meditează.)* E lung, dar o să fie bun. Cine spunea asta?

ESTRAGON: Nu vrei să mă ajuţi?

VLADIMIR: Câteodată îmi spun că vine, totuşi. Atunci mă simt tare ciudat. *(Îşi scoate pălăria, se uită la ea, îşi plimbă mâna pe dinăuntru, o scutură, şi o pune pe cap.)* Cum să spun? Uşurat şi în acelaşi timp… *(Caută)* …

înspăimântat. *(Cu emfază.)* lN-SPĂI-MÂN-TAT. *(Îşi scoate din nou pălăria şi se uită la ea.)* Nemaipomenit! *(Bate uşurel deasupra pă Lăriei, ca şi cum ar vrea să cadă ceva din ea, se uită din nou înăuntru, şi-o pune pe cap.)* În fine…

Estragon, cu preţul unui efort suprem, reuşeşte să-şi scoată gheata. Se uită la ea, îşi plimbă mâna înăuntru, o întoarce, o scutură, caută pe jos dacă n-a căzut ceva, nu găseşte nimic, îşi trece din nou mâna prin gheată, cu ochii în gol.

VLADIMIR: Ei?
ESTRAGON: Nimic.
VLADIMIR: Dă să văd.
ESTRAGON: Nu-i nimic de văzut.
VLADIMIR: Încearcă s-o pui din nou.
ESTRAGON *(care şi-a examinat piciorul):* Am să-l las să mai respire un pic.
VLADIMIR: Iată omul, în întregime, supărat pe gheată când e de vină piciorul lui. *(Îşi scoate, încă o dată, pălăria, se uită în ea, îşi trece mâna înăuntru, o scutură, bate uşurel în ea, suflă înăuntru şi o pune pe cap.)* Începe să mă îngrijoreze. *(Tăcere. Estragon îşi mişcă piciorul, jucând din degete ca să circule aerul mai bine.)* Unul din tâlhari a fost salvat. *(Pauză.)* E un procent cinstit. *(Pauză.)* Gogo…
ESTRAGON: Ce?
VLADIMIR: Dacă ne-am căi?
ESTRAGON: Pentru ce?
VLADIMIR: Păi… *(Caută.)* N-ar fi nevoie să intrăm în amănunte.
ESTRAGON: Că ne-am născut?
Vladimir se porneşte pe râs, dar îşi înăbuşă hohotele imediat, ducându-şi mâna la pubis, cu faţa crispată.

VLADIMIR: Nici nu mai îndrăznim să râdem.
ESTRAGON: Grozavă oprelişte.
VLADIMIR: Numai să zâmbim. *(Faţa i se despică într-*

un zâmbet maxim care încremeneşte, apoi se şterge brusc.) Nu-i totuna. În fine…(*Pauză)* Gogo…

ESTRAGON *(agasat):* Ce mai vrei?

VLADIMIR: Ai citit Biblia?

ESTRAGON: Biblia… *(Se gândeşte.)* Probabil că mi-am aruncat ochii prin ea.

VLADIMIR *(mirat):* La şcoala fără Dumnezeu?

ESTRAGON: Habar n-am dacă era cu sau fără.

VLAD IMIR: Pesemne că o confunzi cu Ocna.

ESTRAGON: Se poate. Îmi amintesc hărţile Ţării Sfinte în culori. Foarte frumoase. Marea Moartă era bleu pal. Mi se făcea sete numai când mă uitam la ea. Şi-mi spuneam: acolo o să mergem să ne petrecem luna de miere. O să înotăm. O să fim fericiţi.

VLADIMIR: Ar fi trebuit să te faci poet.

ESTRAGON: Am fost. *(Gest spre zdrenţele lui.)* Nu se vede?

Tăcere.

VLADIMIR: Ce spuneam… Cum îţi merge cu piciorul?

ESTRAGON: Se umflă.

VLADIMIR: A, da, ştiu, povestea cu tâlharii. Ţi-aduci aminte?

ESTRAGON: Nu.

VLADIMIR: Vrei să ţi-o povestesc?

ESTRAGON: Nu.

VLAD IMIR: Ca să ne treacă timpul. *(Pauză.)* Erau doi hoţi, răstigniţi odată cu Mântuitorul. Şi…

ESTRAGON: Cu cine?

VLADIMIR: Cu Mântuitorul. Doi hoţi. Se zice că unul a fost mântuit, iar celălalt… *(Caută contrariul lui mântuit.)* …afurisit.

ESTRAGON: Mântuit, de ce?

VLADIMIR: De iad.

ESTRAGON: Mă duc.

Nu se mişcă din loc.

VLADIMIR: Şi totuşi… *(Pauză.)* Cum se face că… Sper că nu te plictisesc.

ESTRAGON: N-ascult.

VLADIMIR: Cum se face că dintre cei patru evanghelişti, unul singur prezintă faptele aşa? Erau, totuşi, toţi patru acolo – în fine – erau pe-aproape. Şi numai unul singur vorbeşte despre un tâlhar salvat. *(Pauză.)* Zău, Gogo… trebuie să mai arunci şi tu câte-o vorbuliţă din când în când.

ESTRAGON: Eu ascult.

VLADIMIR: Unul din patru. Dintre ceilalţi trei, doi nu pomenesc un cuvânt, iar al treilea spune că i-au făcut gură amândoi.

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Cum?

ESTRAGON: Nu înţeleg nimic. *(Pauză.)* Cui i-au făcut gură?

VLADIMIR: Mântuitorului.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Fiindcă n-a vrut să-i scape.

ESTRAGON: De iad?

VLAD IMIR: Da’ de unde! De moarte.

ESTRAGON: Şi pe urmă?

VLADIMIR: Pe urmă au trebuit să fie afurisiţi amândoi.

ESTRAGON: Şi pe urmă?

VLADIMIR: Dar celălalt zice că a fost unul salvat.

ESTRAGON: Ei şi? Nu sunt de acord între ei şi-atâta tot.

VLADIMIR: Erau acolo toţi patru. Şi unul singur pomeneşte de-un tâlhar salvat. De ce să-l crezi pe el, şi nu pe ceilalţi?

ESTRAGON: Cine-l crede?

VLADIMIR: Toată lumea. Nu se cunoaşte decât versiunea asta.

ESTRAGON: Oamenii sunt nişte tâmpiţi.

Se ridică anevoie, merge şchiopătând spre culisa stângă, se opreşte, priveşte în zare, cu palma deasupra ochilor, se întoarce, merge spre culisa dreaptă, priveşte în zare. Vladimir îl urmăreşte cu privirea, apoi se duce să ia gheata, se uită în ea, îi dă drumul jos, repede.

VLADIMIR: Phui!

Scuipă jos.
Estragon revine în centrul scenei, priveşte spre fundal.

ESTRAGON: Încântător loc. *(Se întoarce, înaintează până la rampă, priveşte spre public.)* Plăcut peisaj. *(Se întoarce spre Vladimir.)* Să ne cărăm.
VLADIMIR: Nu se poate.
ESTRAGON: De ce?
VLAD IMIR: Îl aşteptăm pe Godot…
ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Eşti sigur că aici?
VLADIMIR: Ce?
ESTRAGON: Că aici trebuie să aşteptăm?
VLADIMIR: A zis în faţa copacului. *(Priveşte copacul.)* Mai vezi alţii?
ESTRAGON: Ăsta ce e?
VLADIMIR: Pare salcie.
ESTRAGON: Unde-i sunt frunzele?
VLADIMIR: Pesemne că e moartă.
ESTRAGON: A terminat cu plânsul.
VLADIMIR: Doar dacă n-o fi anotimpul.
ESTRAGON: Nu crezi mai curând că e un copăcel?
VLADIMIR: Un arbust.
ESTRAGON: Un copăcel.
VLADIMIR: Un… *(Se opreşte.)* …adică ce vrei să insinuezi? Că am greşit locul?
ESTRAGON: Trebuia să fie aici.
VLADIMIR: N-a spus că vine sigur.
ESTRAGON: Şi dacă nu vine?

VLADIMIR: Ne întoarcem mâine?
ESTRAGON: Şi pe urmă poimâine?
VLADIMIR: Poate.
ESTRAGON: Şi aşa mai departe.
VLADIMIR: Adică…
ESTRAGON: Până când vine…
VLADIMIR: Eşti fără milă.
ESTRAGON: Am mai venit şi ieri.
VLADIMIR: A, nu**,** aici te-nşeli…
ESTRAGON: Dar ce-am făcut noi ieri?
VLADIMIR: Ce-am făcut ieri?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Păi… *(Supărându-se.)* Când e vorba să arunci îndoiala în sufletul omului, nu te-ntrece nimeni.
ESTRAGON: Eu cred că am fost aici.
VLADIMIR *(privire circulară):* Locul ţi se pare cunoscut?
ESTRAGON: Nu spun asta.
VLADIMIR: Atunci?
ESTRAGON: Asta nu împiedică…
VLADIMIR: Totuşi… copacul ăsta… *(Întorcându-se spre public.)* … turbăria asta.
ESTRAGON: Eşti sigur că astă-seară?
VLADIMIR: Ce?
ESTRAGON: Că astă-seară trebuia să-l aşteptăm?
VLADIMIR: El a zis că sâmbătă. *(Scurtă pauză.)* Aşa mi se pare.
ESTRAGON: După muncă.
VLADIMIR: Cred că am notat tot.

Îşi scotoceşte buzunarele, arhipline cu tot felul de gunoaie.

ESTRAGON: Dar în care sâmbătă? Şi-apoi, e azi sâmbătă? Nu e mai degrabă duminică? Sau luni? Sau vineri?
VLADIMIR *(priveşte înnebunit în jurul lui, ca şi cum data ar fi scrisă pe peisaj):* Nu, se poate.

ESTRAGON: Sau joi.

VLADIMIR: Cum să facem?

ESTRAGON: Dacă s-a deranjat de pomană aseară, fii sigur că azi n-o să mai vină de loc.

VLADIMIR: Dar zici că noi am venit aseară.

ESTRAGON: S-ar putea să mă înşel. *(Scurtă pauză.)* Ia să tăcem un pic, vrei?

VLADIMIR *(slab):* Sigur că vreau. *(Estragon se aşază iar pe pământ. Vladimir umblă de colo-colo, agitat, se opreşte din când în când să scruteze zarea. Estragon adoarme. Vladimir se opreşte în faţa lui.)* Gogo… *(Tăcere.)* Gogo… *(Tăcere.)* GOGO!

Estragon se trezeşte speriat.

ESTRAGON *(realizând toată oroarea situaţiei lui):* Dormeam. *(Dojenitor.)* De ce nu mă laşi niciodată să dorm?

VLADIMIR: Mă simţeam singur.

ESTRAGON: Am avut un vis.

VLADIMIR: Nu-l povesti!

ESTRAGON: Visam că…

VLADIMIR: NU-L POVESTIT

ESTRAGON *(gest spre univers):* Asta ţi-ajunge? *(Tăcere.)* Nu eşti drăguţ, Didi. Cui vrei să-i povestesc coşmarurile mele personale, dacă nu ţie?

VLADIMIR: Să rămână personale. Ştii bine că nu suport.

ESTRAGON *(rece):* Există momente când mă întreb dacă n-am face mai bine să ne despărţim.

VLADIMIR: N-ai merge departe.

ESTRAGON: Ar fi, într-adevăr, un mare neajuns. *(Scurtă pauză.)* Nu-i aşa, Didi, c-ar fi un mare neajuns? *(Scurtă pauză.)* Având în vedere frumuseţea drumului. *(Scurtă pauză.)* Şi bunătatea călătorilor. *(Scurtă pauză. Calin.)* Nu-i aşa, Didi?

VLADIMIR: Fii calm.

ESTRAGON: Calm… calm… *(Pe gânduri.)* Englezii spun caaam. Sunt oameni caaami. *(Scurtă pauză.)* Ştii

povestea cu englezul la bordel?

VLADIMIR: Da.

ESTRAGON: Povesteşte-mi-o.

VLADIMIR: Ajunge.

ESTRAGON: Un englez, după ce s-a îmbătat, se duce la bordel. Patroana îl întreabă dacă vrea o blondă, o brună sau o roşcată. Continuă tu.

VLADIMIR: Destul!

Vladimir iese. Estragon se ridică şi-l urmează până la limita scenei. Mimica lui Estragon e analoagă celei pe care o smulge spectatorilor eforturile unui pugilist. Vladimir revine, trece prin faţa lui Estragon, traversează scena, cu ochii plecaţi. Estragon face câţiva paşi spre el, se opreşte.

ESTRAGON *(cu blândeţe):* Voiai să-mi vorbeşti? *(Vladimir nu răspunde. Estragon face un pas înainte.)* Aveai să-mi spui ceva? *(Tăcere. Alt pas înainte.)* Spune, Didi…

VLADIMIR *(fără să se întoarcă):* N-am nimic să-ţi spun.

ESTRAGON *(pas înainte):* Eşti supărat? *(Tăcere. Pas înainte.)* Iartă-mă… *(Tăcere. Pas înainte. Îi atinge umărul.)* Zău, Didi! *(Tăcere.)* Dă-mi mâna! *(Vladimir se întoarce.)* Sărută-mă. *(Vladimir devine ţeapăn.)* Lasă-mă pe mine! *(Vladimir se înduplecă. Se îmbrăţişează. Estragon se dă brusc înapoi.)* Puţi a usturoi.

VLADIMIR: Pentru rinichi… *(Tăcere. Estragon priveşte cu atenţie copacul.)* Ce facem acum?

ESTRAGON: Aşteptăm.

VLADIMIR: Da, dar până atunci…

ESTRAGON: Dacă ne-am spânzura?

VLAD IMIR: Ar fi un mijloc să se scoale.

ESTRAGON *(interesat):* Se scoală?

VLADIMIR: Da, cu tot ce urmează. Şi acolo unde pică, cresc mătrăgune. De-asta ţipă ele când le smulgi. Nu ştiai?

ESTRAGON: Să ne spânzurăm imediat.

VLADIMIR: De-o creangă? *(Se apropie amândoi de copac şi-l privesc.)* N-aş avea încredere.
ESTRAGON: Dar tot am putea să încercăm.
VLADIMIR: Încearcă.
ESTRAGON: După tine…
VLADIMIR: Nu, nu, întâi tu.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Tu eşti mai uşor decât mine.
ESTRAGON: Păi tocmai.
VLADIMIR: Nu înţeleg.
ESTRAGON: Gândeşte-te niţel, zău aşa.

VIadimir se gândeşte.

VLADIMIR *(în cele din urmă):* Nu înţeleg.
ESTRAGON: Am să-ţi explic. *(Se gândeşte.)* Creanga… creanga… (*Furios.)* Dar încearcă să înţelegi!
VLADIMIR: Mă bizui pe tine.
ESTRAGON *(cu efort):* Gogo uşor-creanga nu rupe-Gogo-mort. Didi greu-creanga rupe-Didi singur. *(Pauză.)* Pe când dacă…

Caută expresia justă.

VLADIMIR: La asta nu mă gândisem.
ESTRAGON *(care a găsit):* Cine poate mult poate şi puţin.
VLADIMIR: Dar cântăresc eu oare mai mult ca tine?
ESTRAGON: Tu spui. Eu nu ştiu. Una din două. Sau aproximativ.
VLADIMIR: Atunci ce facem?
ESTRAGON: Să nu facem nimic. E mai prudent.
VLADIMIR: Să aşteptăm întâi ce-o să ne spună el.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Godot.
ESTRAGON: Asta e.
VLADIMIR: E mai bine să ştim sigur mai întâi.
ESTRAGON: Pe de altă parte, am face poate mai bine

dacă am bate fierul până nu îngheaţă.

VLADIMIR: Sunt curios să ştiu ce-o să ne spună el. Asta nu ne angajează cu nimic.

ESTRAGON: De fapt, ce i-am cerut?

VLADIMIR: Nu erai acolo?

ESTRAGON: N-am fost atent.

VLADIMIR: Ei bine… Nimic precis…

ESTRAGON: Un fel de rugăminte.

VLADIMIR: Chiar aşa.

ESTRAGON: O cerere vagă.

VLADIMIR: Dacă vrei tu.

ESTRAGON: Şi el ce ţi-a răspuns?

VLADIMIR: Că o să vadă.

ESTRAGON: Că nu poate să promită nimic.

VLADIMIR: Că trebuie să se mai gândească.

ESTRAGON: Cu mintea odihnită.

VLAD IMIR: Să-şi consulte familia.

ESTRAGON: Prietenii.

VLADIMIR: Agenţii.

ESTRAGON: Corespondenţii.

VLADIMIR: Registrele.

ESTRAGON: Contul la bancă.

VLADIMIR: Înainte de-a se pronunţa.

ESTRAGON: E şi normal.

VLADIMIR: Nu-i aşa?

ESTRAGON: Aşa mi se pare.

VLADIMIR: Şi mie la fel.

Pauză.

ESTRAGON *(neliniştit):* Şi noi?

VLADIMIR: Poftim?

ESTRAGON: Am zis, şi noi?

VLADIMIR: Nu înţeleg.

ESTRAGON: Care e rolul nostru în toate astea?

VLADIMIR: Rolul nostru?

ESTRAGON: Nu te pripi.

VLADIMIR: Rolul nostru? Cel care cere.

ESTRAGON: Până acolo am ajuns?
VLADIMIR: Domnul are vreo reclamaţie de făcut?
ESTRAGON: Nu mai avem drepturi?

Râsul lui Vladimir, pe care şi-l întrerupe brusc, ca mai înainte. Acelaşi joc, minus zâmbetul.

VLADIMIR: M-ai face să râd, dacă aş avea nevoie.
ESTRAGON: Le-am pierdut?
VLADIMIR *(răspicat):* Le-am dat pe nimic.

Tăcere. Rămân neclintiţi, cu braţele atârnate, cu capul în piept, cu genunchii frânţi.

ESTRAGON *(slab):* Nu suntem legaţi? *(Scurtă pauză.)* Ai?
VLADIMIR *(ridicând mâna):* Ascultă!

Ascultă amândoi înţepeniţi grotesc.

ESTRAGON: Nu aud nimic.
VLADIMIR: Ssst! *(Ascultă amândoi. Estragon îşi pierde echilibrul, e cât pe-aci să cadă. Se agaţă de braţul lui Vladimir, care se clatină. Ascultă amândoi, înghesuiţi unul în altul, ochi în ochi.)* Nici eu.

Oftat de uşurare. Destindere. Se depărtează unul de altul.

ESTRAGON: Mi-ai făcut frică.
VLADADIMIR: Am crezut că e el.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Godot.
ESTRAGON: Ph! Vântul prin trestii.
VLADIMIR: Aş fi jurat că sunt strigăte.
ESTRAGON: Şi de ce ar fi strigat el?
VLADIMIR: După cal.

Tăcere.

ESTRAGON: Să ne cărăm.

VLADIMIR: Unde? *(Scurtă pauză.)* Poate că în seara asta o să ne culcăm la el, la căldurică, la loc uscat, cu burta plină, pe paie. Merită să aşteptăm. Nu?

ESTRAGON: Nu toată noaptea.

VLADIMIR: E încă ziuă.

Tăcere.

ESTRAGON: Mi-e foame.

VLAD IMIR: Vrei un morcov?

ESTRAGON: Altceva n-ai?

VLADIMIR: Cred că mai am nişte napi.

ESTRAGON: Dă-mi un morcov. *(Vladimir se scotoceşte prin buzunare, scoate un nap şi i-l dă lui Estragon.)* Mersi. *(Muşcă din nap. Jalnic.)* E un nap!

VLADIMIR: Oh, pardon! Aş fi jurat că-i morcov. *(Se scotoceşte din nou prin buzunare şi nu găseşte decât un nap.)* Numai napi. *(Caută mereu.)* Pesemne că pe ultimul l-ai mâncat tu. *(Caută.)* Stai, am găsit. (*Scoate, în sfârşit, un morcov şi i-l dă lui Estragon.)* Iată, dragul meu. (*Estragon îl şterge pe mânecă şi începe să-l mănânce.)* Dă-mi înapoi napul. *(Estragon îi dă napul.)* Fă-l să ţină mult, că nu mai e altul.

ESTRAGON *(mestecând);* Ţi-am pus o întrebare.

VLADIMIR: A!

ESTRAGON: Ce mi-ai răspuns?

VLADIMIR: E bun morcovul tău?

ESTRAGON: E dulce.

VLADIMIR: Cu atât mai bine, cu atât mai bine. *(Scurtă pauză.)* Ce voiai să ştii?

ESTRAGON: Nu-mi aduc aminte. *(Mestecă.)* Asta mă plictiseşte. (*Priveşte morcovul, cu apreciere, îl răsuceşte în aer cu vârfurile degetelor.)* Grozav morcovul tău. *(Îi suge capătul, meditativ.)* Stai că-mi aduc aminte.

Rupe o îmbucătură.

VLADIMIR: Ei?

ESTRAGON *(cu gura plină, distrat):* Nu suntem legaţi?

VLADIMIR: Nu aud nimic.

ESTRAGON *(mestecă, înghite):* Întreb dacă suntem legaţi.

VLADIMIR: Legaţi?

ESTRAGON: Legaţi.

VLADIMIR: Cum legaţi?

ESTRAGON: De mâini şi de picioare.

VLADIMIR: Legaţi de ce? De cine?

ESTRAGON: De omul tău.

VLADIMIR: De Godot? Legaţi de Godot? Ce idee! Nici gând! (*Scurtă pauză.)* Nu încă.

Vladimir nu face legătura.

ESTRAGON: Îl cheamă Godot?

VLADIMIR: Cred că da.

ESTRAGON: Ia te uită! *(Ridică restul morcovului, de capătul cu frunze, şi-l răsuceşte prin faţa ochilor.)* Curios, cu cât înaintez, cu atât e mai puţin bun.

VLADIMIR: Pentru mine e contrariul.

ESTRAGON: Adică?

VLADIMIR: Eu mă deprind cu gustul pe măsură ce mănânc.

ESTRAGON *(după ce s-a gândit îndelung):* Asta e contrariul?

VLADIMIR: Chestie de temperament.

ESTRAGON: De caracter…

VLADIMIR: N-ai ce-i face.

ESTRAGON: Oricât te-ai zbate.

VLADIMIR: Rămâi cum eşti.

ESTRAGON: Oricât te-ai suci.

VLADIMIR: Fondul nu se schimbă.

ESTRAGON: Nimic de făcut. *(îi întinde lui Vladimir*

restul morcovului.) Vrei să-l termini tu?

Un ţipăt cumplit răsună în imediata apropiere. Estragon scapă morcovul. Şi el, şi Vladimir încremenesc, apoi se precipită spre culise. Estragon se opreşte la jumătatea drumului, se întoarce de unde a plecat, ridică morcovul, îl vâră în buzunar, dă fuga spre Vladimir care îl aşteaptă, se opreşte din nou, se întoarce, îşi ia gheata, apoi dă fuga la Vladimir. Înlănţuiţi, cu capetele vârâte în umeri, întorcând spatele primejdiei, amândoi aşteaptă. Intră Pozzo şi Lucky. Primul îl mână pe al doilea cu ajutorul unei funii trecute pe după gât, în aşa fel încât apare întâi Lucky urmat de funia destul de lungă ca el să poată ajunge în mijlocul platoului înainte ca Pozzo să iasă din culise. Lucky poartă o valiză grea, un scaun pliant, un coş cu provizii şi un pardesiu pe braţ. Pozzo are un bici în mână.

POZZO *(în culise):* Mai repede! *(Pocnet de bici. Pozzo apare. Ei traversează scena. Lucky trece prin faţa lui Vladimir şi Estragon şi iese. Pozzo, păzându-i pe Estragon şi pe Vladimir, se opreşte. Funia se întinde. Pozzo trage cu putere de ea.)* Înapoi!

Zgomot de cădere. A căzut Lucky, cu toată povara lui. Vladimir şi Estragon îl pripesc simţind totodată şi dorinţa de-a da fuga să-l ajute şi teama de-a se amesteca unde nu le fierbe oala. Vladimir face un pas spre Lucky, Estragon îl opreşte apucându-l de mânecă.

VLADIMIR: Dă-mi drumu'!
ESTRAGON: Stai liniştit!
POZZO: Atenţie! E rău! *(Estragon şi Vladimir îl pripesc.)* Cu străinii.
ESTRAGON *(încet):* El e?
VLADIMIR: Cine?
ESTRAGON: Ei!…
VLADIMIR: Godot?

POZZO: Mă numesc Pozzo.

VLADIMIR: Ba nu.

ESTRAGON *(către Pozzo):* Nu sunteţi domnul Godot, domnule?

POZZO *(cu poce cumplită):* Eu sunt Pozzo! *(Tăcere.)* Numele ăsta nu vă spune nimic? *(Tăcere.)* Vă întreb dacă numele ăsta nu vă spune nimic?

Vladimir şi Estragon se întreabă din ochi.

ESTRAOON *(făcându-se că ar căuta):* Bozzo… Bozzo…

VLADIMIR *(la fel):* Pozzo…

POZZO: Pozzo!

ESTRAGON: A, Pozzo… Da, da… Pozzo…

VLAD IMIR: Pozzo sau Bozzo?

ESTRAGON: Pozzo… Nu, nu văd.

VLADIMIR *(conciliant):* Eu am cunoscut o familie Gozzo… Mama broda la gherghef.

Pozzo înaintează ameninţător.

ESTRAGON *(repede):* Nu suntem de pe-aici, domnule.

POZZO *(oprindu-se):* Şi totuşi, sunteţi fiinţe umane. *(Îşi pune ochelarii.)* Din aceeaşi specie cu mine. *(Izbucneşte într-un hohot de râs enorm.)* Din aceeaşi specie cu Pozzo! De origine divină!

VLADIMIR: Adică?

POZZO *(tăios):* Cine e Godot?

ESTRAGON: Godot?

POZZO: M-aţi luat drept Godot.

VLADIMIR: A, nu, domnule, nicio clipă, domnule.

POZZO: Cine e?

VLADIMIR: Ei, bine, e un… e o cunoştinţă.

ESTRAGON: Da’ de unde, abia dacă-l cunoaştem.

VLADIMIR: Fireşte… Nu-l cunoaştem prea bine… dar totuşi…

ESTRAGON: Eu, unu, nici nu l-aş recunoaşte măcar.

POZZO: M-aţi luat drept el.

ESTRAGON: Adică… întunericul… oboseala… slăbiciunea… aşteptarea mărturisesc… am crezut… o clipă…

VLADIMIR: Nu-l ascultaţi, domnule, nu-l ascultaţi!

POZZO: Aşteptarea? Va să zică îl aşteptaţi?

VLADIMIR: Adică…

POZZO: Aici? Pe moşia mea?

VLADIMIR: N-aveam niciun gând rău.

ESTRAGON: O făceam cu intenţii bune.

POZZO: Drumul e al tuturor.

VLADIMIR: Aşa socoteam şi noi.

POZZO: E o ruşine, dar aşa e.

ESTRAGON: N-ai ce să-i faci.

POZZO *(cu un gest larg):* Să nu mai vorbim despre asta. *(Trage de funie.)* Scoală-te! *(Scurtă pauză.)* De câte ori cade, adoarme. *(Trage de funie.)* Scoală, scârnăvie! *(Zgomotul lui Lucky care se ridică şi-şi adună lucrurile. Pozzo trage de funie.)* Înapoi! *(Lucky intră de-a-ndărătelea.)* Stai! *(Lucky se opreşte.)* Întoarce-te! *(Lucky se întoarce. Către Vladimir şi Estragon, amabil.)* Dragii mei, mă bucur din toată inima că v-am întâlnit. *(În faţa expresiei lor neîncrezătoare.)* Da, da, mă bucur sincer. *(Trage de funie.)* Mai încoace! *(Lucky înaintează.)* Stai! *(Lucky se opreşte. Către Vladimir şi Estragon.)* Vedeţi, drumul e lung când călătoreşti singur timp de… *(se uită la ceas)* …timp de *(calculează)* …şase ore, da, chiar atâta, şase ore la rând, fără să-ntâlneşti ţipenie de om. *(Către Lucky.)* Haina! *(Lucky pune valiza jos, înaintează, dă pardesiul, se trage înapoi, reia valiza.)* Ţine! *(Pozzo îi întinde biciul, Lucky se apropie şi, nemaiavând mâini libere, se pleacă şi ia biciul în dinţi, apoi se dă înapoi. Pozzo începe să-şi pună pardesiul, se opreşte.)* Haina! *(Lucky lasă totul jos, se apropie, îl ajută pe Pozzo să se îmbrace, se dă înapoi, reia totul.)* E răcoare aici. *(Termină de încheiat pardesiul, se apleacă, se inspectează, se ridică.)* Biciul! *(Lucky înaintează, se apleacă. Pozzo îi*

smulge biciul din gură, Lucky se trage înapoi.) Vedeţi, dragii mei, nu pot să mă lipsesc mult timp de societatea semenilor mei. *(Îi priveşte pe cei doi semeni.)* Chiar când ei nu-mi seamănă decât într-o mică măsură. *(Către Lucky.)* Scaun! *(Lucky lasă valiza şi coşul, înaintează, mută scaunul, se dă înapoi, reia valiza şi coşul. Pozzo priveşte scaunul.)* Mai încoace! *(Lucky lasă jos valiza şi coşul, înaintează, mută scaunul, se dă înapoi, reia valiza, şi coşul. Pozzo se aşază, propteşte vârful biciului în pieptul lui Lucky şi împinge.)* Înapoi! *(Lucky se dă înapoi.)* Stai! *(Lucky se opreşte. Către Vladimir şi Estragon.)* De asta, dacă n-aveţi nimic împotrivă, am să rămân o clipă lângă voi, înainte de-a mă aventura mai departe. *(Către Lucky.)* Coşul! *(Lucky înaintează, dă coşul, se dă înapoi.)* Aerul face foame. *(Deschide coşul, scoate o bucată de pui, o bucată de pâine şi o sticlă de vin. Către Lucky.)* Coşul! *(Lucky înaintează, ia coşul; se dă înapoi, rămâne nemişcat.)* Mai încolo! *(Lucky se dă înapoi.)* Acolo! Pute… *(Bea o duşcă direct din sticlă.)* În sănătatea noastră.

Lasă sticla şi începe să mănânce.

Tăcere. Estragon şi Vladimir prind curaj, încetul cu încetul, se învârtesc în jurul lui Lucky, îl cercetează pe toate părţile. Pozzo muşcă din pui cu lăcomie, aruncă oasele după ce le-a supt. Lucky se îndoaie încet, până ce valiza atinge pământul, se îndreaptă brusc, reîncepe să se îndoaie. Ritmul unuia care doarme de-a-n picioarele.

ESTRAGON: Ce are?

VLADIMIR: Pare obosit.

ESTRAGON: De ce nu-şi lasă bagajele jos?

VLADIMIR: Ştiu eu? *(Se apropie amândoi şi mai mult de Lucky.)* Atenţie!

ESTRAGON: Dacă i-am vorbi?

VLADIMIR: Ia uită-te-aici!

ESTRAGON: Ce e?

VLADIMIR *(nelinişti):* Gâtul.

ESTRAGON *(privind gâtul):* Nu văd nimic.

VLADIMIR: Treci aici.

Estragon trece pe locul lui Vladimir.

ESTRAGON: Într-adevăr.
VLADIMIR: Carne vie.
ESTRAGON: Funia.
VLADIMIR: Tot frecând…
ESTRAGON: Ce vrei…
VLADIMIR: Nodul…
ESTRAGON: E fatal.

Îşi reîncep examinarea, oprindu-se la faţă.

VLADIMIR: Nu-i rău.
ESTRAGON *(ridicând din umeri, strâmbându-se):* Găseşti?
VLADIMIR: Cam feminizat.
ESTRAGON: Îi curg balele.
VLADIMIR: N-are încotro.
ESTRAGON: Face spume.
VLADIMIR: Poate e un idiot.
ESTRAGON: Un cretin.
VLADIMIR *(întinzând capul):* Parcă are guşă.
ESTRAGON *(acelaşi joc):* Nu-i sigur.
VLADIMIR: Gâfâie.
ESTRAGON: E normal.
VLADIMIR: Şi ochii!
ESTRAGON: Ce-i cu ei?
VLADIMIR: Îi ies.
ESTRAGON: După mine, e gata să crape.
VLADIMIR: Nu-i sigur. *(Scurtă pauză.)* Întreabă-l ceva.
ESTRAGON: Crezi?
VLADIMIR: Ce riscăm?
ESTRAGON *(uimit):* Domnule…
VLADIMIR: Mai tare.
ESTRAGON *(mai tare):* Domnule…

POZZO: Lăsaţi-l dracului! *(Ei se întorc spre Pozzo, care, sfârşind de mâncat, îşi şterge gura cu dosul mânecii.)* Nu vedeţi că vrea să se odihnească? *(Îşi scoate pipa şi începe s-o îndese cu tutun. Estragon observă oasele de pui pe jos, le priveşte fix, cu lăcomie. Pozzo scapără un chibrit şi începe să-şi aprindă pipa.)* Coşul! *(Cum Lucky nu se mişcă, Pozzo aruncă chibritul şi trage de funie cu furie.)* Coşul! *(Luckye cât p-aci să cadă, îşi revine, înaintează, pune sticla în coş, se întoarce la loc, îşi reia poziţia. Estragon priveşte ţintă oasele. Pozzo scapără un al doilea chibrit şi-şi aprinde pipa.)* Ce vreţi, nu-i de meserie. *(Trage un fum, întinde picioarele.)* Ah, acum e mai bine.

ESTRAGON *(timid):* Domnule…

POZZO: Ce-i, flăcăule?

ESTRAGON: Hm… nu mâncaţi… n-aveţi nevoie… de oase… domnule?

VLADIMIR *(indignat):* Nu puteai să mai aştepţi?

POZZO: Ba nu, ba nu, e normal. Dacă am nevoie de oase? *(Le mişcă cu vârful biciului.)* Nu, personal nu mai am nevoie de ele. *(Estragon face un pas spre oase.)* Dar… *(Estragon se opreşte.)* Dar, în principiu, oasele-i revin hamalului. Lui trebuie deci să i le cereţi. *(Estragon se întoarce spre Lucky, şovăie.)* Cere-i, cere-i, n-avea teamă, o să-ţi spună el.

Estragon merge spre Lucky şi se opreşte în faţa lui.

ESTRAGON: Domnule… pardon, domnule…

Lucky nu se clinteşte. Pozzo pocneşte din bici, Lucky saltă capul.

POZZO: Ţi se vorbeşte, porcule! Răspunde! *(Către Estragon.)* Hai!

ESTRAGON: Pardon, domnule, oasele astea… le vrei dumneata?

Lucky îl priveşte lung pe Estragon.

POZZO *(încântat):* Domnule! *(Lucky îşi pleacă fruntea.)* Răspunde! Le vrei sau nu le vrei? *(Lucky tace. Către Estragon.)* Sunt ale dumitale. *(Estragon se repede la oase, le adună şi începe să le roadă.)* Totuşi, mi se pare ciudat. E pentru prima oară când refuză un os. *(Îl priveşte pe Lucky cu neliniște.)* Sper că n-are de gând să-mi tragă clapa îmbolnăvindu-se.

Trage din pipă.

VLADIMIR *(izbucnind):* E o ruşine!

Tăcere, Estragon, stupefiat, se opreşte din ronţăit, îi priveşte, rând pe rând, pe Vladimir şi pe Pozzo. Pozzo e foarte calm. Vladimir e din ce în ce mai jenat.

POZZO *(către Vladimir):* Faci aluzie la ceva anume?

VLADIMIR *(hotărât şi bolborosind):* Să trateze un om... *(Gest spre Lucky.)* ...în felul ăsta... găsesc că... o fiinţă umană... nu... e o ruşine.

ESTRAGON *(nevrând nici el să se lase mai prejos):* Un scandal!

Reîncepe să roadă.

POZZO: Sunteţi severi. *(Către Vladimir.)* Câţi ani ai, dacă nu sunt indiscret? *(Tăcere.)* Şaizeci? Şaptezeci? *(Către Estragon.)* Câţi ani poate să aibă?

ESTRAGON: Întrebaţi-l pe el.

POZZO: Sunt indiscret. *(Îşi goleşte pipa lovind-o de bici, se ridică.)* Vă las. Mulţumesc că mi-aţi ţinut de urât. *(Se gândeşte.)* Dacă mai fumez o pipă cu voi? Ce ziceţi? *(Ei nu zic nimic.)* Eu nu sunt decât un fumător mărunt, un fumător mic de tot, şi n-am obiceiul să fumez două pipe una după alta, fiindcă *(îşi duce mâna la inimă)* face să-mi bată inima. *(Scurtă pauză.)* Din cauza nicotinei, o absorbi, în ciuda precauţiilor. *(Oftează.)* Ce să-i faci? *(Tăcere.)* Dar

poate că voi nu sunteţi fumători. Da? Nu? în sfârşit, nu-i prea important. *(Tăcere.)* Dar cum să mă aşez acum, firesc, după ce m-am ridicat în picioare? Fără să par – cum să spun – că mă plec? *(Către Vladimir.)* Ce zici? *(Tăcere.)* N-ai zis nimic? *(Tăcere.)* N-are importanţă. Să vedem…

Se gândeşte.

ESTRAGON: Ah! Parcă e mai bine.

Aruncă oasele.

VLADIMIR: Să plecăm.

ESTRAGON: De pe-acum?

POZZO: O clipă! *(Trage de funie.)* Scaunul! *(Îl arată cu biciul, Lucky îl mută din loc.)* Mai aşa! Aici! *(Se aşază. Lucky se dă înapoi, reia valiza şi coşul.)* Iată-mă din nou, instalat.

Începe să-şi umple pipa.

VLADIMIR: Să plecăm.

POZZO: Sper că nu plecaţi din cauza mea. Mai staţi un pic, n-o să vă pară rău.

ESTRAGON *(simţind că e rost de pomană):* Avem timp.

POZZO *(care şi-a aprins pipa):* A doua e totdeauna mai puţin bună. *(Scoate pipa din gură şi o priveşte.)* Decât prima, vreau să zic. *(Îşi pune iar pipa în gură.)* Dar e bună, totuşi.

VLADIMIR: Mă duc.

POZZO: Nu mai poate să-mi sufere prezenţa. Probabil că nu sunt prea uman, dar e ăsta un motiv? *(Către Vladimir.)* Gândeşte-te, înainte de a face o imprudenţă. Să zicem că pleci acum, când e încă lumină, căci, oricât, mai e încă lumină. *(Toţi trei privesc cerul.)* Bun. Ce se întâmplă în cazul ăsta cu… *(Îşi scoate pipa din gură, o priveşte.)* …m-am stins… *(îşi aprinde iar pipa.)* …în

cazul ăsta… în cazul ăsta… ce se întâmplă cu întâlnirea voastră cu… Godet… Godot… Godin… *(Tăcere.)* În fine, înţelegeţi cu cine vreau să spun, de care depinde viitorul vostru *(Tăcere.)* *…* în fine, viitorul vostru imediat.

ESTRAGON: Are dreptate.

VLADIMIR: De unde ştiţi?

POZZO: Iată-l că-mi vorbeşte iar! Până la urmă, o să ne simpatizăm.

ESTRAGON: De ce nu-şi lasă el bagajele jos?

POZZO: Şi eu aş fi fericit să-l întâlnesc. Cu cât întâlnesc mai mulţi oameni, cu atât sunt mai fericit. De la cea mai ne însemnată creatură înveţi câte ceva, te îmbogăţeşti, îţi guşti mai bine fericirea. Chiar voi *(îi priveşte atent unul după altul, ca să se ştie că e vorba de amândoi),* chiar voi, cine ştie, poate că mi-aţi adus ceva.

ESTRAGON: De ce nu-şi lasă el bagajele jos?

POZZO: Dar m-ar mira…

VLADIMIR: Vi se pune o întrebare.

POZZO *(încântat):* O întrebare? Cine? Care? *(Tăcere.)* Adineauri îmi spuneai domnule, tremurând. Acum! îmi pui întrebări. O să se termine rău.

VLADIMIR *(către Estragon):* Cred că te-ascultă.

ESTRAGON *(care a început iar să-i dea târcoale lui Lucky):* Ce?

VLADIMIR: Acum poţi să-l întrebi. E treaz.

ESTRAGON: Ce să-l întreb?

VLADIMIR: De ce nu-şi lasă bagajele jos.

ESTRAGON: Mă întreb şi eu.

VLADIMIR: Dar întreabă-l pe el, hai.

POZZO *(care a urmărit discuţia cu o atenţie îngrijorată, de teamă să nu piardă întrebarea):* Mă întrebi de ce nu-şi lasă bagajele jos, după cum spui.

VLADIMIR: Chiar aşa.

POZZO *(către Estragon):* Sunteţi de acord, nu?

ESTRAGON *(continuând să dea roată în jurul lui Lucky)*: Suflă ca o focă.

POZZO: Am să vă răspund! *(Către Estragon.)* Dar stai la un loc, te rog. Îmi calci pe nervi.

VLADIMIR: Vino încoace.
ESTRAGON: Ce?
VLADIMIR: O să vorbească.

Nemişcaţi, unul lângă altul, aşteaptă.

POZZO: Perfect. E toată lumea aici? Mă priveşte toată lumea? *(Priveşte spre Lucky, trage de funie, Lucky saltă capul.)* Uită-te la mine, porcule! *(Lucky îl priveşte.)* Perfect. *(Îşi pune pipa în buzunar, scoate un mic vaporizator şi îşi vaporizează gâtlejul, repune vaporizatorul în buzunar, horcăie ca să-şi cureţe beregata, scuipă, scoate iar vaporizatorul, îşi vaporizează gâtlejul, repune vaporizatorul în buzunar.)* Gata. Mă ascultă toată lumea? *(Se uită la Lucky, trage de funie.)* Mai încoace! *(Lucky înaintează.)* Acolo! *(Lucky se opreşte.)* E toată lumea gata? *(Îi priveşte pe toţi trei, ultimul pe Lucky, trage de funie.)* Atunci ce? *(Lucky saltă capul.)* Nu-mi place să vorbesc în gol. Bun. Să vedem. *(Se gândeşte.)*

ESTRAGON: Eu plec.
POZZO: De fapt, ce m-aţi întrebat?
VLADIMIR: De ce el…
POZZO *(furios):* Nu mă întrerupe! *(Scurtă pauză. Mai calm.)* Dacă vorbim toţi odată, n-o mai scoatem la capăt. *(Scurtă pauză.)* Ce spuneam? *(Scurtă pauză. Mai tare.)* Ce spuneam?

Vladimir mimează un om care duce o povară grea. Pozzo îl priveşte fără să înţeleagă.

ESTRAGON *(cu tărie):* Bagajele! *(Arată cu degetul spre Lucky.)* De ce? Mereu să ţină. *(Mimează un om încovoiat de povară, gâfâind.)* Niciodată să lase. *(Desface palmele, se ridică uşurat.)* De ce?
POZZO: Înţeleg. Trebuia să-mi spuneţi mai demult. De ce nu se face comod. Să încercăm să vedem clar. Nu are dreptul? Are. Înseamnă deci că nu vrea? Iată ceva bine

gândit. Şi de ce nu vrea? *(Scurtă pauză.)* Domnilor, am să vă spun.

VLADIMIR: Atenţie!

POZZO: Ca să mă impresioneze, ca să-l păstrez.

ESTRAGON: Cum?

POZZO: Poate că m-am exprimat prost. Caută să-mi facă milă, ca să renunţ să mă despart de el. Nu, nu-i tocmai asta…

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Vrea să mă ducă, dar n-o să-i meargă.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Îşi închipuie că, dacă-l văd hamal bun, am să fiu ispitit să-l folosesc şi pe viitor în funcţia asta.

ESTRAGON: Nu-l mai vreţi?

POZZO: În realitate, duce bagajele ca un porc. Nu-i de meserie.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Îşi închipuie că dacă-l văd neobosit am să-mi regret hotărârea. Ăsta e calculul lui nenorocit. Ca şi cum ar fi lipsă de oameni de povară! *(Toţi trei îl privesc pe Lucky.)* Atlas, fiul lui Jupiter! *(Tăcere.)* Gata. Cred că v-am răspuns La întrebare. Mai aveţi altele?

Jocul cu vaporizatorul.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Ţine seama că s-ar fi putut să fiu eu în locul lui şi el într-al meu. Dacă soarta n-ar fi fost împotrivă. Fiecăruia ce i se cuvine.

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Ce zici?

VLADIMIR: Vreţi să vă scăpaţi de el?

POZZO: Aşa e. Dar în loc să-l alung, după cum aş fi putut, vreau să zic că în loc să-l dau pur şi simplu afară pe poartă, cu câteva picioare în cur, îl duc, într-atât de mare mi-e bunătatea, la târgul Mântuitorului, unde sper să scot ceva pe el. La drept vorbind, nu e posibil să alungi asemenea fiinţe. Ca să faci bine, ar trebui să-l omori.

Lucky plânge.

ESTRAGON: Plânge.

POZZO: Dulăii bătrâni au mai multă demnitate. *(Îi întinde lui Estragon o batistă.)* Consolează-l, dacă ţi-e milă. *(Estragon şovăie.)* Ia-o. *(Estragon ia batista.)* Şterge-i ochii. Aşa, o să se simtă mai puţin părăsit.

Estragon şovăie încă.

VLADIMIR: Dă-mi-o, îi şterg eu ochii.

Estragon nu vrea să-i dea batista. Gesturi de copil.

POZZO: Grăbiţi-vă! Curând n-o să mai plângă. *(Estragon se apropie de Lucky şi se pregăteşte să-i şteargă ochii. Lucky îi arde o lovitură de picior în tibias. Estragon scapă batista, se aruncă înapoi, face turul platoului şchiopătând şi urlând de durere.)* Batista!

Lucky lasă valiza şi coşul, ridică batista, înaintează, o dă lui Pozzo. Se dă înapoi, reia valiza şi coşul.

ESTRAGON: Ticălosule! Bestie! *(Îşi ridică pantalonul.)* M-a schilodit!

POZZO: Ţi-am spus că nu-i plac străinii.

VLADIMIR *(către Estragon):* Arată. *(Estragon îi arată piciorul. Către Pozzo, mânios.)* Îi curge sânge!

POZZO: E semn bun.

ESTRAGON *(ţinând în aer piciorul rănit):* N-am să mai pot umbla!

VLADIMIR *(tandru):* Am să te duc eu. *(Scurtă pauză.)* La nevoie.

POZZO: Uite-l că nu mai plânge. *(Către Estragon.)* L-ai înlocuit, oarecum. *(Visător.)* Lacrimile lum îi sunt imuabile. Pentru fiecare om care începe să plângă, un altul, undeva, se opreşte din plâns. La fel e şi cu râsul.

(Râde.) Deci să nu ne vorbim de rău epoca. Ea nu e de loc mai nenorocită decât cele dinaintea ei. *(Tăcere.)* Şi nici de bine să n-o vorbim. *(Tăcere.)* Să nu mai vorbim de loc. *(Tăcere.)* E adevărat că populaţia a sporit.

VLADIMIR: Încearcă să umbli.

Estragon porneşte şchiopătând, se opreşte în faţa lui Lucky şi îl scuipă, apoi se duce să se aşeze acolo unde se afla la ridicarea cortinei.

POZZO: Ştiţi cine m-a învăţat toate lucrurile astea frumoase? (*Scurtă pauză. Aţintindu-şi degetul spre Lucky.)* El!

VLADIMIR *(privind cerul):* Nu mai vine noaptea odată?

POZZO: Fără el, niciodată n-aş fi gândit, niciodată n-aş fi simţit decât lucruri josnice, legate de meseria mea de – n-are importanţă. Mă ştiam incapabil pentru frumuseţe, pentru graţie, pentru marile adevăruri. Şi-atunci, mi-am luat un knuk.

VLADIMIR *(încetând, fără voia lui, să mai cerceteze cerul):* Un knuk?

POZZO: Curând au să se-mplinească 60 de ani de când durează toate astea... *(Socoteşte în gând.) ...da,* curând au să fie 60. *(Ridicându-se mândru.)* Nu se cunoaşte, nu-i – şa? *(Vladimir îl priveşte pe Lucky.)* Pe lângă el, par tinerel, nu? *(Scurtă pauză. Către Lucky.)* Pălăria! *(Lucky lasă coşul, îşi scoate pălăria. Părul alb şi abundent îi cade în jurul feţei. Lucky îşi pune pălăria sub braţ şi reia coşul.)* Acum priviţi. (*Pozzo îşi scoate pălărial. E complet chel. Îşi pune pălăria pe cap.)* Aţi văzut?

VLADIMIR: Ce-i aia un knuk?

POZZO: Nu eşti de pe-aici. Dar eşti măcar din secolul nostru? Pe vremuri, oamenii aveau bufoni. Acum au knuki. Cei care pot să-şi permită.

VLADIMIR: Şi acum îl alungaţi? O slugă atât de bătrână şi de credincioasă?

ESTRAGON: Scârnăvie!

Pozzo e din ce în ce mai agitat.

VLADIMIR: După ce i-ai supt măduva, să-l arunci ca pe un… (*caută*) ca pe-o coajă de banană. Trebuie să recunoaşteţi că…

POZZO (*gemând, apucându-se cu mâinile de cap*): Nu mai pot… să suport… ce face… nu puteţi să ştiţi… e înspăimântător… trebuie să plece… (*ridică braţele*) … înnebunesc… (*Se prăbuşeşte cu capul în mâini.*) Nu mai pot… nu mai pot…

Tăcere. Toţi îl pripesc pe Pozzo. Lucky tresare.

VLADIMIR: Nu mai poate.

ESTRAGON: E groaznic.

VLADIMIR: Înnebuneşte.

ESTRAGON: E dezgustă tor.

VLAD IMIR (*către Lucky*): Cum îndrăzneşti? E ruşinos! Un stăpân atât de bun! Să-l faci să sufere în halul ăsta! După atâţia ani. Într-adevăr!

POZZO (*plângând în hohote*): Pe vremuri… era drăguţ cu mine… mă ajuta… mă distra… mă făcea mai bun… acum… mă ucide…

ESTRAGON (*către Vladimir*): Vrea să-l înlocuiască?

VLADIMIR: Cum?

ESTRAGON: N-am înţeles dacă vrea să-l înlocuiască sau dacă nu mai vrea altul după el.

VLADIMIR: Nu cred.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Nu ştiu.

ESTRAGON: Trebuie să-l întrebăm.

POZZO (*calmat*): Domnilor, nu ştiu ce m-a apucat. Vă cer iertare. Uitaţi totul. (*Din ce în ce mai stăpân pe sine.*) Nu prea ştiu ce-am spus, dar puteţi fi siguri că niciun cuvânt nu era adevărat. (*Se îndreaptă, se bate în piept.*) Par eu omul pe care-l face cineva să sufere? Nu, zău! (*Se scotoceşte prin buzunare.*) Ce mi-am făcut pipa?

VLADIMIR: Frumoasă seară.
ESTRAGON: De neuitat.
VLADIMIR: Şi încă nu s-a sfârşit.
ESTRAGON: S-ar zice că nu.
VLADIMIR: Abia începe.
ESTRAGON: E teribil.
VLADIMIR: Te-ai crede la spectacol.
ESTRAGON: La circ.
VLADIMIR: La music-hall.
ESTRAGON: La circ.
POZZO: Dar ce mi-am făcut pipa?
ESTRAGON: Are haz! Şi-a pierdut ciubucul!

Râde zgomotos.

VLADIMIR: Mă întorc.

Se îndreaptă spre culise.
ESTRAGON: În fundul culoarului, pe stânga.
VLADIMIR: Păstrează-mi locul.

Iese.

POZZO: Mi-am pierdut Abdulahul!
ESTRAGON *(strâmbându-se de râs):* Să mori de râs, nu alta!
POZZO *(ridicând capul):* N-ai văzut cumva… *(Observă lipsa lui Vladimir, dezolat.)* Oh! A plecat!… Fără să-şi ia rămas bun! Nu e elegant! Ar fi trebuit să-l ţii.
ESTRAGON: S-a ţinut el, cât a putut.
POZZO: Oh! *(Scurtă pauză.)* Atunci e-n regulă!
ESTRAGON: Veniţi încoace.
POZZO: De ce?
ESTRAGON: O să vedeţi.
POZZO: Vreţi să mă scol?
ESTRAGON: Veniţi, veniţi… repede…

Pozzo se ridică şi merge spre Estragon.

ESTRAGON: Priviţi.
POZZO: Ţ! Ţ! Ţ! Ţ!
ESTRAGON: S-a terminat.

Vladimir revine posomorât, îl îmbrânceşte pe Lucky răstoarnă scaunul cu o lovitură de picior, umblă de colo. colo, agitat.

POZZO: Nu-i mulţumit?
ESTRAGON: Aţi pierdut o chestie formidabilă. Păcat.

Vladimir se opreşte, ridică scaunul, îşi reia umbletul, mai calm.

POZZO: Se potoleşte. *(Privire circulară.)* De altfel, totul se potoleşte, simt asta. Din slăvi coboară o linişte adâncă. Ascultaţi. *(Ridică mâna.)* Pan doarme.
VLADIMIR *(oprindu-se):* Nu mai vine noaptea odată?

Toţi trei privesc cerul.

POZZO: Nu ţineţi să plecaţi până nu vine?
ESTRAGON: Vedeţi că... înţelegeţi...
POZZO: Sigur, e firesc, e cât se poate de firesc. Şi eu, în locul vostru, dacă aş avea întâlnire cu un Godin... Godet... Godot... în sfârşit, înţelegeţi cu cine vreau să zic, aş aştepta să se facă întuneric beznă, înainte de-a renunţa. *(Priveşte scaunul.)* Mi-ar plăcea să mă aşez iar, dar nu ştiu cum să fac.
ESTRAGON: Pot să vă ajut?
POZZO: Dacă mi-ai cere, poate.
ESTRAGON: Ce?
POZZO: Dacă mi-ai cere să mă aşez.
ESTRAGON: V-ar ajuta?
POZZO: Aşa mi se pare.
ESTRAGON: Hai, aşezaţi-vă, domnule, vă rog.
POZZO: Nu, nu, nu-i nevoie. *(Scurtă pauză. Încet.)*

Insistă un pic.

ESTRAGON: Zău, nu mai staţi aşa, în picioare, o să răciţi.

POZZO: Crezi?

ESTRAGON: E absolut sigur.

POZZO: Fără îndoială că ai dreptate. *(Se aşază.)* Mersi, dragul meu. Iată-mă reinstalat. *(Se uită la ceas.)* Dar e timpul să vă părăsesc, dacă ţin să nu întârzii.

VLADIMIR: Timpul s-a oprit pe loc.

POZZO *(punându-şi ceasul la ureche):* Să nu crezi asta, domnule. Să nu crezi asta. *(Îşi pune ceasul în buzunar.)* Tot ce vrei, numai asta nu.

ESTRAGON *(către Pozzo):* Azi vede totul în negru.

POZZO: În afară de firmament. *(Râde, mulţumit de ce a spus.)* Răbdare, o să vină şi asta. Dar înţeleg, nu sunteţi de pe-aici, nu ştiţi încă ce înseamnă un amurg, la noi. Vreţi să vă spun eu? *(Tăcere, Estragon şi Vladimir au reînceput să-şi examineze unul gheata, celălalt pălăria. Pălăria lui Lucky cade, fără ca el să-şi dea seama.)* Doresc să vă satisfac. *(Joc cu paporizatorul.)* Puţina atenţie, vă rog. *(Estragon şi Vladimir îşi continuă manejul, Lucky doarme pe jumătate, Pozzo pocneşte din bici, neizbutind să scoată decât un sunet foarte slab.)* Ce are biciul ăsta? *(Se ridică şi pocneşte mai cu putere, până la urmă cu succes. Lucky tresare. Gheata lui Estragon şi pălăria lui Vladimir le scapă din mâini. Pozzo aruncă biciul.)* Nu mai face doi bani biciul ăsta. *(Îşi priveşte auditoriul.)* Ce spuneam?

VLADIMIR: Să plecăm.

ESTRAGON: Dar nu mai staţi aşa, în picioare, o să crăpaţi.

POZZO: Adevărat. *(Se aşază. Către Estragon.)* Cum te cheamă?

ESTRAGON *(prompt):* Catulle.

POZZO *(care n-a ascultat):* A, da, noaptea. *(Saltă capul.)* Dar fiţi un pic mai atenţi, altfel n-o să mai ajungem niciodată la vreun rezultat. *(Priveşte cerul.)* Priviţi. *(Toţi privesc cerul, în afară de Lucky, care a reînceput să moţăie. Pozzo, observând, trage de funie.)* Priveşte cerul,

porcule! *(Lucky dă capul pe spate.)* Bun. E de ajuns. *(Ei coboară capetele.)* Ce-i oare atât de nefiresc? În calitatea lui de cer? E pal şi luminos ca oricare cer la ora aceasta a zilei. *(Scurtă pauză.)* La această lamtudine. *(Scurtă pauză.)* Când e vremea frumoasă. *(Vocea îi devine cântătoare.)* Acum un ceas *(priveşte cerul, ton prozaic)* aproximativ *(din nou ton liric),* după ce ne-a turnat de la *(ezită, coboară tonul),* să zicem de la zece dimineaţa *(ridică tonul),* fără răgaz, torente de lumină roşie şi albă, a început să-şi piardă din strălucire, să pălească *(gestul cu ambele mâini, care coboară treptat)* câte puţin, câte puţin, până când *(pauză dramatică, gest larg, orizontal, cu ambele mâini care se despart)* pac! gata! nu se mai mişcă. *(Tăcere.)* Dar *(ridică o mână dojenitoare)* – dar, în dosul vălului acestuia de blândeţe şi de calm *(ridică ochii spre cer, ceilalţi îl imită, în afară de Lucky)* noaptea galopează *(vocea îi devine mai vibrantă)* şi va veni să se năpustească peste noi *(pocne-te din degete)* pfff! aşa *(inspiraţia îl părăseşte)* în clipa când ne aşteptam cel mai puţin. *(Tăcere. Voce posomorâtă.)* Aşa se petrec lllerurile pe ticălosul ăsta de pământ.

Lungă tăcere.

ESTRAGON: Din moment ce suntem preveniţi.
VLADIMIR: Putem să avem răbdare.
ESTRAGON: Ştim la ce ne putem aştepta.
VLADIMIR: N-avem de ce să ne îngrijorăm.
ESTRAGON: N-avem decât să aşteptăm.
VLADIMIR: Suntem obişnuiţi.
Îşi ridică pălăria, se uită în ea, o scutură, o pune pe cap.
POZZO: Cum m-aţi găsit? *(Estragon şi Vladimir îl privesc fără să înţeleagă.)* Bun? Mediocru? Bunicel? Oarecare? Rău cu adevărat?
VLADIMIR *(înţelegând primul):* O, foarte bine, grozav de bine.
POZZO *(către Estragon):* Şi dumneata, domnule?

ESTRAGON *(accent efiglezesc):* O, foarte bun, foarte, foarte bun.

POZZO *(cu elan):* Mulţumesc, domnilor! *(Scurtă pauză.)* Am atâta nevoie de încurajare. *(Cugetă.)* Am fost puţin mai slab spre sfârşit. N-aţi observat?

VLADIMIR: O, poate, un pic de tot.

ESTRAGON: Am crezut că faceţi dinadins.

POZZO: Fiindcă memoria mi-e defectuoasă.

ESTRAGON: Deocamdată, nu se întâmplă nimic.

POZZO *(dezolat):* Te plictiseşti?

ESTRAGON: Cam.

POZZO *(către Vladimir):* Şi dumneata, domnule?

VLADIMIR: Nu ne omoară distracţia.

Tăcere. Pozzo e în pragul unei lupte lăuntrice.

POZZO: Domnilor, aţi fost… (caută) … cumsecade cu mine.

ESTRAGON: Da’ de unde!

VLADIMIR: Ce idee!

POZZO: Ba da, ba da, aţi fost corecţi. Aşa că mă întreb… Ce-aş putea să fac la rândul meu pentru oamenii aceştia de treabă care se plictisesc.

ESTRAGON: Un pol ar fi bine venit.

VLADIMIR: Nu suntem cerşetori.

POZZO: Ce-aş putea face ca timpul să li se pară mai puţin lung, iată ce-mi spun. Le-am dat oase, le-am vorbit despre una şi despre alta, le-am explicat amurgul, se înţelege. Şi încă nu spun tot ce am de făcut. Dar e de-ajuns oare? Iată ce mă chinuie. E de-ajuns?

ESTRAGON: Măcar cinci franci.

VLADIMIR: Taci din gură.

ESTRAGON: Sunt pe cale.

POZZO: E oare de-ajuns? Fără îndoială. Dar sunt generos. Aşa mi-e felul. Astăzi. Cu-atât mai rău pentru mine. *(Trage de funie. Lucky îi priveşte.)* Căci am să sufăr, e sigur. *(Fără să se ridice, se pleacă şi ia biciul.)* Ce preferaţi? Să joace, să cânte, să recite, să gândească, să…

ESTRAGON: Cine?
POZZO: Cine! Parcă voi ştiţi să gândiţi!
VLADIMIR: El gândeşte?
POZZO: Perfect. Cu glas tare. Pe vremuri, gândea chiar foarte drăguţ, puteam să-l ascult ore şi ore. Acum… *(Se cutremură.)* În sfârşit, n-am ce face. Aşadar, vreţi să ne gândească ceva?
ESTRAGON: Mi-ar plăcea mai mult să joace, ar fi mai vesel.
POZZO: Nu neapărat.
ESTRAGON: Nu-i aşa, Didi, că ar fi mai vesel?
VLADIMIR: Mi-ar plăcea să-l aud gândind.
ESTRAGON: N-ar putea mai întâi să joace şi pe urmă să gândească? Dacă nu-i cer prea mult…
VLADIMIR *(lui Pozzo):* Se poate?
POZZO: Sigur, nimic mai uşor. E, de altfel, şi ordinea firească.

Râs scurt.

VLADIMIR: Atunci să joace.

Tăcere.

POZZO *(lui Lucky):* Auzi?
ESTRAGON: Nu refuză niciodată?
POZZO: Vă explic imediat. *(Lui Lucky.)* Joacă, scârbă!

Lucky lasă valiza şi coşul, înaintează puţin spre rampă; se întoarce spre Pozzo. Estragon se scoală ca să *privească mai bine. Lucky joacă puţin şi se opreşte.*

ESTRAGON: Asta-i tot?
POZZO: Încă!

Lucky repetă aceleaşi mişcări, se opreşte.

ESTRAGON: Uite drăcie! *(Imită mişcările lui Lucky.)*

Aş putea să fac şi eu ca el. *(Imită mişcările lui Lucky, e cât pe-aci* să *cadă.)* Cu un pic de antrenament.

VLADIMIR: E obosit.

POZZO: Pe vremuri dansa farandola, dansa din buric, dansa frecata, dansa jiga, fandangoul şi hornpipe-ul. Ţopăia. Acum nu mai joacă decât ce-aţi văzut. Şi ştiţi cum numeşte el dansul ăsta?

ESTRAGON: Moartea lampagiului.

VLADIMIR: Cancerul bătrânilor.

POZZO: Dansul plasei. Se crede încurcat într-o plasă.

VLADIMIR *(cu tertipuri de estet):* E ceva…

Lucky se pregăteşte să se întoarcă spre povară.

POZZO *(ca la un cal):* Ptruuu!

Lucky încremeneşte.

ESTRAGON: Nu refuză niciodată?

POZZO: Am să vă explic eu. *(Se caută prin buzunare.)* Aşteptaţi. *(Caută.)* Ce-am făcut para? *(Caută.)* Asta-i bună! *(Face un cap năucit.)* Mi-am pierdut pulverizatorul!

ESTRAGON *(cu voce stinsă):* Plămânul meu stâng e foarte slab. (*Tuşeşte uşor, cu glas tunător.)* Dar plămânul meu drept e în stare perfectă!

POZZO *(cu voce normală):* Nu-i nimic, am să mă lipsesc de el. Ce vă spuneam? *(Se gândeşte.)* Staţi! *(Se gândeşte.)* Nemaipomenit! *(Ridică fruntea.)* Ajutaţi-mă!

ESTRAGON: Caut.

VLADIMIR: Şi eu.

POZZO: Staţi!

Toţi trei îşi scot simultan pălăriile, îşi duc mâna la frunte, se concentrează, crispaţi. Lungă tăcere.

ESTRAGON *(triumfător):* Aaa!

VLADIMIR: A găsit.

POZZO *(nerăbdător):* Ei?
ESTRAGON: De ce nu-şi lasă el bagajele jos?
VLADIMIR: Nu, nu!
POZZO: Eşti sigur?
VLADIMIR: Păi asta ne-aţi mai spus.
POZZO: V – am mai spus?
ESTRAGON: Ne-a mai spus?
VLADIMIR: De altfel, le-a lăsat jos.
ESTRAGON *(priveşte spre Lucky):* E-adevărat. Ei şi?
VLADIMIR: Dacă a lăsat bagajele jos, e imposibil ca noi să fi întrebat de ce nu le lasă.
POZZO: Bine gândit!
ESTRAGON: Şi de ce le-a lăsat?
POZZO: Asta e.
VLADIMIR: Ca să joace.
ESTRAGON: E-adevărat.
POZZO *(ridicând mâna):* Staţi! *(Scurtă pauză.)* Nicio vorbă! *(Scurtă pauză.)* Gata! *(Îşi pune pălăria peu cap.)* Am găsit.

Estragon şi Vladimir îşi pun şi ei pălăriile.

VLADIMIR: A găsit.
POZZO: Iată cum se petrec lucrurile.
ESTRAGON: Despre ce e vorba?
POZZO: Ai să vezi. Dar e greu de spus.
VLADIMIR: Nu spuneţi.
POZZO: O, n-avea teamă, am să reuşesc. Dar vreau să fiu scurt, căci se face târziu. Şi vă întreb, cum să fiu scurt şi totodată clar? Lăsaţi-mă să mă gândesc.
ESTRAGON: Fiţi lung, ca să dureze mai puţin.
POZZO *(după ce s-a gândit):* O să meargă. Vedeţi, una din două…
ESTRAGON: Delirează.
POZZO: Sau îi cer ceva, fie să joace, fie să cânte, fie să gândească.
VLADIMIR: Bine, bine, am înţeles.
POZZO: Dar nu-i cer nimic. Bun. Nu mă-ntrerupeţi.

Să zicem că-i cer să joace, de pildă. Ce se întâmplă atunci?

ESTRAGON: El începe să fluiere.

POZZO *(supărat):* Nu vă mai spun nimic. Mă întrerupeţi mereu.

VLADIMIR: Vă rog, continuaţi. Continuaţi, continuaţi, e pasionant.

POZZO: Insistaţi un pic.

ESTRAGON *(împreunând mâinile):* Vă implor, domnule, continuaţi-vă expunerea.

POZZO: Unde eram?

VLADIMIR: Îi cereţi să joace.

ESTRAGON: Să cânte.

POZZO: Aşa e, îi cer să cânte. Şi ce se întâmplă atunci? Sau cântă, după cum i-am cerut, sau, în loc să cânte, după cum i-am cerut, începe să joace, de pildă, sau să gândească, sau să…

VLADIMIR: E clar, e clar, continuaţi.

ESTRAGON: Ajunge!

VLAD IMIR: Totuşi astă-seară face tot ce-i cereţi.

POZZO: Ca să mă înduioşeze, ca să-l păstrez.

ESTRAGON: Astea-s gogoşi.

VLADIMIR: Nu e sigur.

ESTRAGON: O să ne spună acum că nu-i pic de adevăr în ce spune.

VLADIMIR *(lui Pozzo):* Dumneavoastră nu protestaţi?

POZZO: Sunt obosit.

Tăcere.

ESTRAGON: Nu se întâmplă nimic, nu vine nimeni, nu pleacă nimeni, e cumplit.

VLADIMIR *(lui Pozzo):* Spuneţi-i să gândească.

POZZO: Dă-i pălăria.

VLADIMIR: Pălăria lui?

POZZO: Fără pălărie nu poate să gândească.

VLADIMIR *(lui Estragon):* Dă-i pălăria.

ESTRAGON: Eu! După lovitura pe care mi-a tras-o! Nici în ruptul capului!

VLADIMIR: Am să i-o dau eu.

Nu se mişcă.

ESTRAGON: Să şi-o ia singur.
POZZO: E mai bine să i se dea.
VLADIMIR: I-o dau eu.

Ridică pălăria şi i-o întinde lui Lucky de la distanţă. Lucky nu se clinteşte.

POZZO: Trebuie să i-o pui.
ESTRAGON *(lui Pozzo):* Spuneţi-i să şi-o ia.
POZZO: E mai bine să i-o pui.
VLADIMIR: Am să i-o pun.

Îi dă ocol lui Lucky, cu prudenţă, se apropie încetişor, pe la spate, îi pune pălăria pe cap şi se trage repede înapoi. Lucky nu se clinteşte. Tăcere.

ESTRAGON: Ce mai aşteaptă?

POZZO: Daţi-vă la o parte. *(Estragon şi Vladimir se depărtează de Lucky, Pozzo trage de funie. Lucky îl priveşte.)* Gândeşte, porcule! *(Pauză scurtă, Lucky începe să joace.)* Opreşte-te! *(Lucky se opreşte.)* Apropie-te! *(Lucky vine spre Pozzo.)* Acolo! *(Lucky se opreşte.)* Gândeşte!

Scurtă pauză.

LUCKY: Pe de altă parte, în ceea ce priveşte…
POZZO: Opreşte-te! *(Lucky tace.)* Înapoi! *(Lucky se dă înapoi.)* Acolo! *(Lucky se opreşte.)* Hăis! *(Lucky se întoarce spre public.)* Gândeşte!
LUCKY *(glas monoton):* Dată fiind existenţa aşa cum ţâşneşte din recentele lucrări publice ale lui Poinçon şi Wattmann ale unui Dumnezeu personal cuacuacuacua cu

barbă albă cuacuai în afara timpului întinderii care din înă Lţimea divinei sale apatii, a divinei sale atambii, a divinei sale afazii ne iubeşte cu câteva excepţii nu se ştie de ce dar asta va veni şi suferă după exemplul divin ei Miranda cu cei care sunt nu se ştie de ce dar avem timp în zbucium în focuri ale căror focuri flăcările măcar să dureze un pic şi cine se poate îndoi vor pune la sfârşit focul la grinzi adică vor duce infernul în văzduhul atât de albastru uneori şi astăzi şi calm atât de calm de un calm care dacă este intermitent este totuşi binevenit dar să nu anticipăm şi dat fiind pe de altă parte că în urma unor cercetări neterminate să nu anticipăm cercetări neterminate dar totuşi premiate de Acacacacademia de Antropopopopometrie din Berne en Bresse de Testu şi Conard a stabilit fără altă posibilitate de eroare decât cea aferentă calculelor umane că în ciuda cercetărilor neterminate şi terminate ale lui Testu şi Conard fiind stabilitbilitbilit ceea ce urmează ce urmează ce urmează adică dacă dar să nu anticipăm nu se ştie de ce în urma lucrărilor lui Poinçon şi Wattmann pare tot atât de clar atât de clar încât încât în vederea muncilor grele ale lui Fartov şi Belcher neterminate neterminate nu se ştie de ce de Testu şi Conard neterminate neterminate reiese că omul contrar părerii contrare că omul în Bresse de Testu şi Conard că omul în sfârşit pe scurt că omul pe scurt în sfârşit în ciuda progresului alimentaţiei şi al eliminaţiei deşeurilor este pe cale să slăbească şi în acelaşi timp paralel nu se ştie de ce în ciuda culturii fizice a practicării sporturilor precum precum precum tenisul fotbalul cursele pe jos şi pe bicicletă nataţia că Lăria aviaţia conaţia tenisul comojia patinajul şi pe gheaţă şi pe asfalt tenisul aviaţia sporturile sporturile de iarnă de vară de toamnă şi toamnă tenisul pe iarbă pe brad şi pe pământ bătătorit aviaţia tenisul hockeyul pe pământ pe mare şi în aer penicilina şi succedaneele pe scurt reiau în acelaşi timp paralel de a micşora, nu se ştie de ce în ciuda tenisului reiau aviaţia golful atât cu nouă cât şi cu optsprezece găuri tenisul pe gheaţă pe scurt nu se ştie de ce în Seine et Oise Seine-et-

Marne Marne et Oise adică în acelaşi timp paralel nu se ştie de ce a slăbit a se micşora reiau Oise Marne pe scurt paguba pe cap de om de la moartea lui Voltaire fiind circa de două degete suta de grame pe cap de om circa în medie aproximativ în cifre rotunde bine cântărite dezbrăcat în Normandie nu se ştie de ce pe scurt în sfârşit puţin importă faptele vorbesc şi considerând pe de altă Parte ceea ce este şi mai grav că reiese ceea ce este încă şi mai grav că la lumina lumina experienţelor în curs ale lui Steinweg şi Petermann reiese ceea ce este şi mai grav mai grav la lumina experienţelor părăsite de Steinweg şi Petermann că la ţară la munte şi la malul mării şi al cursurilor de apă şi de foc aerul este acelaşi şi pământul adică aerul şi pământul prin gerurile mari ale aerului şi pământul face pentru pietre prin marile geruri vai în a şaptea eră a lor eterul pământul marea geruri pentru pietre în marile străfunduri ale marilor geruri pe mare pe pământ şi aere reiau nu se ştie de ce în ciuda tenisului faptele vorbesc nu se ştie de ce reiau următorul pe scurt în fine vai următorul pentru pietrele cine poate să se îndoiască reiau dar să nu anticipăm reiau capul totodată paralel nu se ştie de ce în ciuda tenisului următorul barba flăcările plânsetele pietrele atât de albastre şi calme vai capul capul capul capul în Normandie în ciuda tenisului muncilor grele părăsite neterminate mai grav pietrele pe scurt reiau vai vai părăsite neterminate capul capul în Normandie în ciuda tenisului capul vai pietrele Conard Conard *(Toţise aruncă grămadă peste el.)* *(Lucky mai vociferează un timp.)* Tenis!… Pietrele!… atât de calme!… Conard!… Neterminate!…

POZZO: Luaţi-i pălăria!

Vladimir smulge pălăria lui Lucky. Lucky tace şi cade. Mare tăcere. Învingătorii gâfâie din greu.

ESTRAGON: Sunt răzbunat.

Vladimir priveşte îndelung pălăria lui Lucky, se uită

în ea.

POZZO: Dă-o încoace *(Smulge pălăria din mâinile lui Vladimir, o aruncă pe pământ, sare pe ea.)* Aşa, n-o să mai gândească!

VLADIMIR: Dar o să se poată orienta?

POZZO: Am să-l orientez eu. *(Îi trage câteva lovituri de picior lui Lucky.)* Sus! Porcule!

ESTRAGON: Poate că e mort.

VLADIMIR: O să-l omorâţi.

POZZO: Drepţi! Lepădătură! *(Trage de funie. Lucky alunecă puţin. Către Estragon şi Vladimir.)* Ajutaţi-mă.

VLADIMIR: Dar cum?

POZZO: Ridicaţi-l!

Estragon şi Vladimir îl pun pe Lucky pe picioare şi îl sprijină o clipă, apoi îi dau drumul. Lucky cade iar.

ESTRAGON: Face dinadins.

POZZO: Trebuie sprijinit. *(Scurtă pauză.)* Hai, hai, ridicaţi-l!

ESTRAGON: M-am plictisit.

VLADIMIR: Hai, să mai încercăm o dată.

ESTRAGON: Drept cine ne ia?

VLADIMIR: Hai.

Îl ridică amândoi pe Lucky, îl susţin.

POZZO: Să nu-l scăpaţi! *(Estragon şi Vladimir se clatină.)* Nu vă mişcaţi! *(Pozzo se duce să ia valiza şi coşul şi le aduce spre Lucky).* Ţineţi-l bine! *(Pune valiza în mână lui Lucky, care îi dă imediat drumul.)* Nu-i daţi drumul! *(Reîncepe. Încet-încet, la atingerea valizei, Lucky îşi revine şi degetele i se strâng până la urmă pe mâner.)* Mai ţineţi-l! *(Acelaşi joc cu coşul.)* Gata. Puteţi să-i da ţi drumul. *(Estragon şi Vladimir se depărtează de Lucky, care se poticneşte, se clatină, se încovoaie, dar rămâne în picioare, cu valiza şi coşul în mână. Pozzo se dă înapoi,*

pocneşte din bici.) Înainte! *(Lucky înaintează.)* Înapoi! *(Lucky se dă înapoi.)* Stânga-mprejur! *(Lucky face întoarcerea.)* Gata. Poate să umble. *(întorcându-se spre Estragon şi Vladimir.)* Mulţumesc, domnilor, şi daţi-mi voie să vă... *(Se scotoceşte prin buzunare)* ...să vă urez... *(Se scotoceşte.)* Asta-i bună! *(Faţa îi e răvăşită.)* Era un ceas cu capac, arăta şi secundele. Mi-l dăduse bunicul. *(Se scotoceşte.)* Te pomeneşti că a căzut. *(Caută pe jos, ca şi Vladimir şi Estragon. Pozzo întoarce cu piciorul resturile pălăriei lui Lucky.)* Asta-i bună!

VLADIMIR: Să nu fie în buzunarul de la vestă.

POZZO: Aşteptaţi! *(Se frânge în două, îşi apropie capul de pântece. Ascultă.)* N-aud nimic! *(Le face semn să se apropie.)* Veniţi să vedeţi. *(Estragon şi Vladimir vin spre el, se apleacă pe pântecul lui. Tăcere.)* Mi se pare că ar trebui să i se audă tic-tac-ul.

VLAD IMIR: Linişte!

Toţi ascultă, aplecaţi.

ESTRAGON: Eu aud ceva.
POZZO: Unde?
VLADIMIR: E inima.
POZZO *(dezamăgit):* Pe dracu'!
VLADIMIR: Linişte!

Toţi ascultă.

ESTRAGON: S-o fi oprit.

Se ridică toţi.

POZZO: Care din voi pute în halul ăsta?
ESTRAGON: Lui îi pute gura, mie picioarele.
POZZO: Am să vă părăsesc.
ESTRAGON: Şi ceasul cu capac?
POZZO: Probabil că l-am lăsat la castel.
ESTRAGON: Atunci adio.

POZZO: Adio.
VLADIMIR: Adio.
ESTRAGON: Adio.

Tăcere. Nu se mişcă nimeni.

VLADIMIR: Adio.
POZZO: Adio.
ESTRAGON: Adio.

Tăcere.

POZZO: Şi vă mulţumesc.
VLADIMIR: Noi vă mulţumim.
POZZO: N-aveţi pentru ce.
ESTRAGON: Ba da.
POZZO: Ba nu.
VLADIMIR: Ba da.
POZZO: Ba nu.

Tăcere.

POZZO: Dar nu reuşesc… *(Şovăie.) …să* plec.
ESTRAGON: Aşa-i viaţa.

Pozzo se întoarce, se depărtează de Lucky, spre culise, dând drumul funiei treptat-treptat.

VLADIMIR: Aţi pornit în sens invers.
PQZZO: Trebuie să-mi fac vânt. *(Ajuns la capătul funiei, adică la culise, se opreşte, se întoarce, strigă.)* La o parte! *(Estragon şi Vladimir se aranjează spre fundal, privesc spre Pozzo.)* Înainte!

Lucky nu se mişcă.

ESTRAGON: Înainte!
VLADIMIR: Înainte!

Pocnet de bici. Lucky se pune în mişcare.

POZZO: Mai repede! *(Iese din culise, traversează scena în urma lui Lucky. Estragon şi Vladimir îşi scot pă Lăriile. Îşi fac semne cu mâna. Lucky iese. Pozzo pocneşte din funie şi din bici.)* Mai repede! mai repede! *(În clipa când să dispară la rândul său, Pozzo se opreşte, se întoarce. Funia se întinde. Zgomotul lui Lucky care cade.)* Scaunul! *(Vladimir se duce de ia scaunul şi i-l dă lui Pozzo, care-l aruncă spre Lucky.)* Adio!

ESTRAGON şi VLADIMIR *(făcând semne cu mâna):* Adio! Adio!

POZZO: Sus! Porcule! *(Zgomotul lui Lucky care se ridică.)* Înainte! *(Pozzo iese. Pocnete de bici.)* Adiol Mai repede! Porcule! Dieee! Adio!

Tăcere.

VLADIMIR: Aşa, a trecut timpul.
ESTRAGON: Ar fi trecut el şi altfel.
VLADIMIR: Da, dar mai puţin repede.

Pauză.

ESTRAGON: Ce facem acum?
VLADIMIR: Habar n-am.
ESTRAGON: Să plecăm.
LVLADIMIR: Nu se poate.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat.

Pauză.

VLADIMIR: S-au schimbat mult.
ESTRAGON: Cine?
VLADIMIR: Ăştia doi.

ESTRAGON: Aşa, aşa, să mai stăm niţeluş de vorbă.
VLADIMIR: Nu-i aşa că s-au schimbat mult?
ESTRAGON: Probabil. Numai noi nu izbutim să ne schimbăm.
VLADIMIR: Probabil? E sigur. I-ai văzut bine?
ESTRAGON: Dacă vrei. Dar eu nu-i cunosc.
VLADIMIR: Ba da, îi cunoşti.
ESTRAGON: Ba nu.
VLADIMIR: Îţi spun eu că-i cunoaştem. Tu uiţi tot. *(Scurtă pauză.)* Doar dacă n-or fi aceiaşi.
ESTRAGON: Ca dovadă, nici ei nu ne-au recunoscut.
VLADIMIR: Asta nu înseamnă nimic. Şi-apoi, pe noi nu ne recunoaşte niciodată nimeni.
ESTRAGON: Destul. Ceea ce... Au! *(Vladimir nu se mişcă.)* Au!
VLADIMIR: Doar dacă n-or fi aceiaşi.
ESTRAGON: Didi. Celălalt picior!

Se îndreaptă şchiopătând spre locul unde se afla la ridicarea cortinei.

VOCE ÎN CULISE: Domnule!

Estragon se opreşte. Amândoi privesc în direcţia vocii.

ESTRAGON: Începe din nou.
VLADIMIR: Vino încoace, băiete.

Intră un băiat sfios. Se opreşte.

BĂIATUL: Domnul Albert?
VLADIMIR: Eu sunt.
ESTRAGON: Ce doreşti?
VLADIMIR: Apropie-te!

Băiatul nu se mişcă.

ESTRAGON *(cu putere):* Apropie-te, n-auzi?

Băiatul se apropie sfios, se opreşte.

VLADIMIR: Ce e?
BĂIATUL: Domnul Godot…

Tace.

VLADIMIR: Fireşte. *(Scurtă pauză.)* Apropie-te.

Băiatul nu se mişcă.

ESTRAGON *(cu putere):* Apropie-te, n-auzi? *(Băiatul se apropie cu teamă, se opreşte.)* De ce vii aşa de târziu?
VLADIMIR: Ai să ne spui ceva din partea domnului Godot?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Dă-i drumu'!
ESTRAGON: De ce vii aşa de târziu?

Băiatul se uită când la unul, când la altul, neştiind cui să răspundă.

VLADIMIR *(lui Estragon)* Lasă-l în pace.
ESTRAGON *(lui Vladimir):* Lasă-mă tu dracului în pace. (*Apropiindu-se de băiat.)* Ştii cât e ceasul?
BĂIATUL *(dându-se înapoi):* Nu-i vina mea, domnule.
ESTRAGON: Te pomeneşti c-o fi a mea.
BĂIATUL: Mi-era frică, domnule.
ESTRAGON: Frică, de ce? De noi? *(Scurtă pauză.)* Răspunde!
VLADIMIR: Înţeleg. L-au speriat ceilalţi.
ESTRAGON: De cât timp eşti aici?
BĂIATUL: De adineauri, domnule.
VLADIMIR: Ţi-a fost frică de bici?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: De strigăte?

BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: De cei doi domni?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Îi cunoşti?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: Eşti de pe-aici?
BĂIATUL: Da, domnule.
ESTRAGON: Toate astea sunt minciuni! *(Îl apucă pe băiat de mâini şi îl zgâlţâie.)* Spune adevărul!
BĂIATUL *(tremurând):* Păi, am spus adevărul, domnule!
VLADIMIR: Lasă-l în pace odată! Ce ai? *(Estragon lasă băiatul, se dă înapoi, îşi acoperă faţa cu palmele. Vladimir şi băiatul îl privesc. Estragon îşi descoperă faţa descompus.)* Ce ai?
ESTRAGON: Sunt nenorocit.
VLADIMIR: Nu zău! De când?
ESTRAGON: Uitasem.
VLADIMIR: Memoria ne joacă asemenea feste.

Estragon vrea să vorbească, dar renunţă şi se duce şchiopătând, se aşază şi începe să se descalţe. Către băiat.

ESTRAGON: Ei?
BĂIATUL: Domnul Godot…
VLADIMIR *(întrerupându-l):* Te-am mai văzut eu, nu-i aşa?
BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.
VLADIMIR: Tu nu mă cunoşti?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: Tu nu mă cunoşti?
BĂIATUL: Nu, domnule…
VLADIMIR: N-ai venit şi ieri?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: E prima dată când vii?
BĂIATUL: Da, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Aşa zici tu. *(Scurtă pauză.)* Hai, continuă.

BĂIATUL *(pe nerăsuflate):* Domnul Godot mi-a spus să vă spun că n-o să vină astă-seară, dar că mâine vine sigur.

VLADIMIR: Atât?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLAD IMIR: Lucrezi la domnul Godot?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Şi ce faci?

BĂIATUL: Sunt cu caprele, domnule.

VLADIMIR: E cumsecade cu tine?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Nu te bate?

EAIATUL: Nu, domnule, pe mine nu.

VLADIMIR: Dar pe cine bate?

BĂIATUL: Pe frate-meu, domnule.

VLADIMIR: A! Ai un frate?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Şi ce face?

BĂIATUL: E cu oile, domnule.

VLADIMIR: Şi de ce nu te bate pe tine?

BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.

VLADIMIR: I-oi fi drag.

BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.

VLADIMIR: Îţi dă să mănânci destul? *(Băiatul ezită.)* Îţi dă să mănânci bine?

BĂIATUL: Destul de bine, domnule.

VLADIMIR: Nu eşti nenorocit? *(Băiatul ezită.)* Auzi?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: Şi?

BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.

VLADIMIR: Nu ştii dacă eşti nenorocit sau nu?

BĂIATUL: Nu, domnule.

VLADIMIR: Ca şi mine. *(Scurtă pauză.)* Unde dormi?

BĂIATUL: În pod, domnule.

VLADIMIR: Cu frate-tău?

BĂIATUL: Da, domnule.

VLADIMIR: În fân?
BĂIATUL: Da, domnule.

Pauză.

VLADIMIR: Bine, du-te.
BĂIATUL: Ce să-i spun domnului Godot?
VLADIMIR: Spune-i că… *(ezită)* spune-i că ne-ai văzut. *(Scurtă pauză.)* Ne-ai văzut bine, nu-i aşa?
BĂIATUL: Da, domnule.

Se dă înapoi, şorăie, se întoarce şi iese în goană.
Lumina începe să scadă brusc. Într-o clipă se înnoptează.
Luna se înalţă pe cer, rămâne nemişcată, scăldând scena într-o lumină argintie.

VLADIMIR: În sfârşit! *(Estragon se ridică şi merge spre Vladimir, cu amândouă ghetele în mână. Le pune lângă rampă, se ridică şi priveşte luna.)* Ce faci?
ESTRAGON: Fac ca şi tine, mă uit la gălbejita asta.
VLADIMIR: Voiam să te întreb ce faci cu ghetele?
ESTRAGON: Le las aici. *(Scurtă pauză.)* o să vină un altul, tot aşa… tot aşa… ca mine, dar cu picior mai mic, şi-au să-l facă fericit.
VLADIMIR: Dar nu poţi să umbli desculţ.
ESTRAGON: Şi Iisus a umblat desculţ.
VLADIMIR: Iisus! Ce-ţi veni cu Iisus? Doar n-oi fi având de gând să te compari cu el!
ESTRAGON: De când mă ştiu mă compar cu el.
VLADIMIR: Dar acolo era cald! Era plăcut!
ESTRAGON: Da. Şi se răstignea la iuţeală.
VLADIMIR: Nu mai avem ce căuta aici.
ESTRAGON: Nici în altă parte.
VLADIMIR: Zău, Gogo, nu fi şi tu aşa. Mâine totul o să fie bine.
ESTRAGON: Cum adică?
VLADIMIR: N-ai auzit ce-a spus băiatul?

ESTRAGON: Nu.

VLADIMIR: A spus că Godot o să vină sigur mâine. *(Scurtă pauză.)* Asta nu-ţi spune nimic?

ESTRAGON: Atunci n-avem decât să aşteptăm aici.

VLADIMIR: Eşti nebun! Trebuie să ne adăpostim undeva. *(Îl ia pe Estragon de braţ.)* Hai!

Îl trage. Estragon cedează la început, apoi se împotrireşte. Se opresc amândoi.

ESTRAGON *(privind copacul):* Păcat că n-avem un capăt de funie.

VLADIMIR: Hai! Se lasă frig.

Îl trage. Acelaşi joc.

ESTRAGON: Adu-mi aminte să aduc o funie, mâine.

VLADIMIR: Bine. Hai!

Îl trage. Acelaşi joc.

ESTRAGON: De cât timp suntem noi mereu împreună?

VLADIMIR: Habar n-am. Să tot fie vreo cincizeci de ani.

ESTRAGON: Ţi-aduci aminte ziua când m-am aruncat în Durance?

VLADIMIR: Era pe vremea culesului.

ESTRAGON: Tu m-ai scos din apă.

VLADIMIR: Toate astea sunt moarte şi-ngropate.

ESTRAGON: Hainele mi s-au uscat la soare.

VLADIMIR: Lasă, nu te mai gândi, Hai!

Acelaşi joc.

ESTRAGON: Mai stai!

VLADIMIR: Mi-e frig.

ESTRAGON: Mă-ntreb dacă n-am fi făcut mai bine să

rămânem singuri, fiecare de partea lui. *(Scurtă pauză.)* Nu eram făcuţi pentru acelaşi drum.

VLADIMIR *(fără să se supere):* Asta nu-i sigur.

ESTRAGON: Nu, nimic nu-i sigur.

VLADIMIR: Dacă tu crezi că aşa e mai bine, putem să ne despărţim.

ES FRAGON: Acum nu mai face.

Tăcere.

VLADIMIR: Adevărat, acum nu mai face.

ESTRAGON: Atunci, mergem?

VLADIMIR: Să mergem.

Nu se clintesc.

ACTUL II

A doua zi. Aceeaşi oră. Acelaşi loc.

Ghetele lui Estragon, lângă rampă, cu tocurile lipite, cu vârfurile depărtate, pălăria lui Lucky pe locul ei. Copacul e plin de frunze.

Intră Vladimir, vioi. Se opreşte şi priveşte îndelung arborele. Apoi, brusc, începe să străbată scena în toate sensurile. Rămâne din nou nemişcat în faţa ghetelor, se apleacă, ia una, o examinează, o miroase de parcă ar adulmeca o urmă, o repune cu grijă la locul ei. Îşi reia plimbarea precipitată. Se opreşte lângă culisa dreaptă, priveşte îndelung în zare, cu palma pusă deasupra ochilor.

Umblet. Se opreşte lângă culisa stângă.

Acelaşi joc.

Umblet. Se opreşte brusc, îşi pune palmele lipite pe piept, îşi dă capul pe spate şi începe să cânte cât îl ţine, gura.

VLADIMIR:

Un câine vrea să fure.

(Fiindcă a luat un ton prea jos, se opreşte, tuşeşte şi reîncepe ceva mai sus.)

Un câine vrea să fure
Cârnatul din dulap
Dar şefu' îl croieşte
Cu polonicu-n cap.
Iar ceilalţi câini la groapă
Îl cară în sicriu…

(Se opreşte, se gândeşte un pic, reia:)
Iar ceilalţi câini la groapă
Îl cară în sicriu
Şi-i pun la cap o cruce
Şi peste cruce scriu
Un câine vrea să fure
Cârnatul din dulap
Dar şefu' îl croieşte
Cu polonicu-n cap.
Iar ceilalţi câini la groapă
Îl cară în sicriu…

(Se opreşte. Acelaşi joc.)

Îl cară în sicriu…

Tăcere. Rămâne un moment nemişcat, apoi începe să străbată febril scena în toate sensurile. Se opreşte din nou în faţa copacului, umblă de colo-colo prin faţa ghetelor, aleargă la culisa stângă, priveşte în zare, aleargă la culisa dreaptă, priveşte în zare. În momentul acesta, Estragon intră prin culisa stângă, desculţ, cu capul plecat, şi traversează lent scena. Vladimir se întoarce şi îl vede.

VLADIMIR: Iar tu! *(Estragon se opreşte, dar nu ridică capul. Vladimir pine spre el.)* Vino să te pup!

ESTRAGON: Nu mă atinge!

Vladimir se opreşte din mers, abătut. Tăcere.

VLADIMIR: Vrei să plec? *(Scurtă pauză.)* Gogo! *(Scurtă pauză. Vladimir îl priveşte cu atenţie.)* Te-au bătut? *(Scurtă pauză.)* Gogo!

Estragon tace mai departe cu capul plecat.

VLADIMIR: Unde ţi-ai petrecut noaptea!

Tăcere. Vladimir înaintează.

ESTRAGON: Nu mă atinge! Nu mă-ntreba nimic! Nu-mi spune nimic! Rămâi cu mine!

VLADIMIR: Te-am părăsit eu vreodată?

ESTRAGON: Tu m-ai lăsat să plec.

VLADIMIR: Uită-te la mine. *(Estragon nu se mişcă. Cu glas tunător.)* Uită-te la mine când îţi spun!

Estragon ridică ochii. Se privesc amândoi îndelung, dându-se înapoi, apropiindu-se iar şi plecând capul ca în faţa unui obiect de artă. Se apropie unul de altul, tremurând din ce în ce mai mult, apoi deodată se îmbrăţişează, bătându-se cu palma pe spate. Sfârşitul îmbrăţişării. Estragon nemaifiind sprijinit, e cât p-aci să cadă.

ESTRAGON: Ce zi!

VLADIMIR: Cine te-a snopit în halul ăsta? Povesteşte-mi.

ESTRAGON: S-a mai dus o zi…

VLADIMIR: Încă una.

ESTRAGON: Pentru mine e sfârşită, orice s-ar mai întâmpla. *(Tăcere.)* Adineaori cântai, te-am auzit.

VLADIMIR: E-adevărat, mi-aduc aminte.

ESTRAGON: Asta m-a mâhnit. E singur, îmi ziceam,

mă crede plecat pentru totdeauna, şi cântă.

VLADIMIR: Nu poţi să fii vesel sau trist la comandă. M-am simţit toată ziua într-o formă grozavă. *(Scurtă pauză.)* Nu m-am trezit azi-noapte nici măcar o dată.

ESTRAGON *(trist):* Vezi, te pişi mai bine când nu sunt lângă tine.

VLADIMIR: Îţi simţeam lipsa – şi în acelaşi timp eram mulţumit. Nu-i curios?

ESTRAGON *(jignit):* Mulţumit?

VLADIMIR *(după ce s-a gândit):* Poate că nu-i chiar ăsta cuvântul.

ESTRAGON: Şi acum?

VLADIMIR *(după ce a reflectat):* Acum… *(vesel)* iată-te… *(neutru)* iată-ne… *(trist)* iată-mă.

ESTRAGON: Vezi, te simţi mai puţin bine când sunt eu aici. Şi eu mă simt mai bine singur.

VLADIMIR *(înţepat):* Atunci de ce te-ai mai întors?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Eu ştiu. Fiindcă nu ştii să te aperi. Eu nu i-aş fi lăsat să te bată.

ESTRAGON: N-ai fi putut să-i împiedici.

VLADIMIR: De ce?

ESTRAGON: Erau zece.

VLADIMIR: Nu, vreau să zic că te-aş fi împiedicat să le dai motiv să te bată.

ESTRAGON: Nu făceam nimic.

VLADIMIR: Atunci de ce te-au bătut?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Nu, Gogo, vezi, sunt lucruri care ţie îţi scapă, dar care mie nu-mi scapă. Trebuie să le simţi.

ESTRAGON: Îţi spun că nu făceam nimic.

VLADIMIR: Tot ce se poate. Dar există şi maniera, felul în care nu faci nimic, dacă ţii la pielea ta, în fine, să nu mai vorbim de asta. Te-ai întors şi mă simt foarte mulţumit.

ESTRAGON: Erau zece.

VLADIMIR: În fond, şi tu trebuie să fii mulţumit. Mărturiseşte.

ESTRAGON: Mulţumit, de ce?
VLADIMIR: Că m-ai regăsit.
ESTRAGON: Crezi?
VLADIMIR: Spune aşa, chiar dacă nu e adevărat.
ESTRAGON: Ce trebuie să spun?
VLADIMIR: Spune: sunt mulţumit.
ESTRAGON: Sunt mulţumit.
VLADIMIR: Şi eu.
ESTRAGON: Şi eu.
VLADIMIR: Suntem mulţumiţi.
ESTRAGON: Suntem mulţumiţi. *(Tăcere.)* Şi acum, când suntem mulţumiţi, ce facem?
VLADIMIR: ÎI aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat.

Tăcere.

VLADIMIR: De ieri e ceva nou aici.
ESTRAGON: Şi dacă nu vine?
VLADIMIR *(după o clipă de neînţelegere):* O să vedem. *(Scurtă pauză.)* Îţi spun că de ieri e ceva nou aici.
ESTRAGON: Totul picură.
VLADIMIR: Uită-te la copac.
ESTRAGON: Cine s-a fript cu ciorbă…
VLADIMIR: Copacul. Îţi spun să te uiţi la el.

Estragon priveşte copacul.

ESTRAGON: Ieri nu era aici?
VLADIMIR: Ba da. Tu nu-ţi aminteşti. Era cât pe-aci să ne spânzurăm de el. *(Se gândeşte.)* Da, aşa e. *(Despărţind silabele.)* Să ne spânzurăm. Dar tu n-ai vrut. Nu-ţi aminteşti?
ESTRAGON: Ai visat.
VLADIMIR: Se poate să fi uitat de ieri până azi?
ESTRAGON: Aşa sunt eu. Sau uit imediat, sau nu uit niciodată.
VLADIMIR: Şi Pozzo, şi Lucky? l-ai uitat şi pe ei?

ESTRAGON: Pozzo şi Lucky?

VLADIMIR: A uitat tot.

ESTRAGON: Îmi amintesc de-un huligan care mi-a ars câteva şuturi. Pe urmă a făcut pe tâmpitu'.

VLADIMIR: Era Lucky!

ESTRAGON: Asta mi-amintesc. Dar când s-a întâmplat?

VLADIMIR: Şi de celălalt, care îl mâna, nu-ţi aduci aminte?

ESTRAGON: Mi-a dat oase.

VLADIMIR: Era Pozzo.

ESTRAGON: Şi zici că astea s-au întâmplat ieri?

VLADIMIR: Mai întrebi?

ESTRAGON: Şi aici?

VLADIMIR: Păi sigur! Nu recunoşti?

ESTRAGON *(subit furios):* Să recunosc! Ce e de recunoscut? Mi-am trăit porcăria asta de viaţă în mijlocul nisipurilor. Şi tu mai vrei să văd nuanţe! *(Privire circulară.)* Uită-te la gunoiul ăsta! Nu m-am clintit niciodată din el.

VLADIMIR: Calm, calm!

ESTRAGON: Atunci lasă-mă dracului în pace cu peisajele tale cu tot. Vorbeşte-mi de subsol.

VLADIMIR: Oricum, n-o să-mi spui tu mie că locul ăsta *(gest)* seamănă cu Vaucluse. E, totuşi, o mare deosebire.

ESTRAGON: Vaucluse! Ţi-a pomenit cineva de Vaucluse?

VLADIMIR: Păi n-ai fost şi tu în Vaucluse?

ESTRAGON: Da' de unde! N-am călcat în viaţa mea prin Vaucluse. Îţi spun că mi-am târât toată scursoarea asta de viaţă aici! Aici! În Cacacluse!

VLADIMIR: Totuşi, mi-aş pune mâna-n foc c-am fost împreună în Vaucluse. Am lucrat la culesul viilor, da, la unu' Bonnelly, în Roussillon.

ESTRAGON *(mai calm):* Tot ce se poate. Eu n-am observat.

VLADIMIR: Dar acolo totul e roşu!

ESTRAGON *(sătul):* Îţi spun că n-am observat nimic!

Tăcere. Vladimir oftează adânc.

VLADIMIR: Greu e de trăit cu tine, Gogo.
ESTRAGON: Ar fi mai bine să ne despărţim.
VLADIMIR: Mereu spui aşa. Şi de fiecare dată te reîntorci.

Tăcere.

ESTRAGON: De fapt, ar trebui să mă ucizi, ca pe celălalt.
VLADIMIR: Care celălalt? *(Scurtă pauză.)* Care celălalt?
ESTRAGON: Ca pe miliardele de ceilalţi.
VLADIMIR *(sentenţios):* Fiecare cu cruciuliţa lui. *(Oftează.)* În timpul micimii de-acum şi-a scurtului de-apoi.
ESTRAGON: Deocamdată, să-ncercăm să discutăm, fără să ne exaltăm, fiindcă nu suntem în stare să tăcem.
VLADIMIR: E-adevărat, suntem nesecătuiţi.
ESTRAGON: Asta ca să nu gândim.
VLADIMIR: Avem scuze.
ESTRAGON: Ca să nu auzim.
VLADIMIR: Avem motive.
ESTRAGON: Toate vocile moarte.
VLADIMIR: Vocile moarte au zgomot de aripi.
ESTRAGON: De frunze.
VLADIMIR: De nisip.
ESTRAGON: De frunze.

Tăcere.

VLADIMIR: Şi vorbesc toate în acelaşi timp.
ESTRAGON: Fiecare pentru sine.

Tăcere.

VLADIMIR: Mai degrabă şoptesc.

ESTRAGON: Murmură.
VLADIMIR: Vâjâie.
ESTRAGON: Murmură.

Tăcere.

VLADIMIR: Ce-or fi spunând?
ESTRAGON: Vorbesc de viaţa lor.
VLADIMIR: Nu le e de-ajuns c-au trăit.
ESTRAGON: Trebuie să mai şi vorbească despre asta.
VLADIMIR: Nu le e de-ajuns că sunt moarte.
ESTRAGON: Atâta nu-i de-ajuns.

Tăcere.

VLADIMIR: Parc-ar fi un foşnet de pene.
ESTRAGON: De frunze.
VLADIMIR: De cenuşă.
ESTRAGON: De frunze.

Lungă tăcere.

VLADIMIR: Zi ceva!
ESTRAGON: Caut.

Lungă tăcere.

VLAD IMIR *(adânc neliniştit):* Spune orice!
ESTRAGON: Ce facem acum?
VLADIMIR: Îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat?

Tăcere.

VLADIMIR: Greu mai e!
ESTRAGON: Dacă ai cânta?
VLADIMIR: Nu, nu! *(Caută.)* N-avem decât s-o luăm de la început.

ESTRAGON: Adevărat, nu cred c-ar fi prea greu.
VLADIMIR: E greu până porneşti.
ESTRAGON: Se poate porni de la orice.
VLADIMIR: Da, dar trebuie să te hotărăşti.
ESTRAGON: Adevărat.

Tăcere.

VLADIMIR: Ajută-mă!
ESTRAGON: Caut.

Tăcere.

VLADIMIR: Când cauţi, auzi.
ESTRAGON: Adevărat.
VLADIMIR: Şi fiindcă auzi, nu poţi să găseşti.
ESTRAGON: Aşa e.
VLADIMIR: Nu poţi să gândeşti.
ESTRAGON: Gândeşti, totuşi.
VLADIMIR: Da' de unde! E imposibil!
ESTRAGON: Aşa! Să ne contrazicem.
VLADIMIR: Imposibil.
ESTRAGON: Crezi?
VLADIMIR: Nu mai e nicio primejdie să gândim.
ESTRAGON: Atunci de ce ne văităm?
VLADIMIR: Să gândeşti, nu e cel mai rău lucru.
ESTRAGON: Sigur, sigur, dar e ceva.
VLADIMIR: Cum e ceva?
ESTRAGON: Aşa, aşa, să ne punem întrebări.
VLADIMIR: Ce vrei să zici cu e ceva?
ESTRAGON: E ceva mai puţin.
VLADIMIR: Fireşte.
ESTRAGON: Atunci? Dacă ne-am socoti fericiţi?
VLADIMIR: Grozave că am gândit.
ESTRAGON: Nu ni s-a mai întâmplat niciodată să gândim?
VLADIMIR: De unde vin toate cadavrele astea?
ESTRAGON: Toate osemintele astea?

VLADIMIR: Iată.
ESTRAGON: Sigur.
VLADIMIR: Trebuie că am gândit un pic.
ESTRAGON: La început de tot.
VLADIMIR: O groapă comună, cu oseminte.
ESTRAGON: N-ai decât să nu te uiţi în ea.
VLADIMIR: Atrage ochiul.
ESTRAGON: E-adevărat.
VLADIMIR: Oricum ai face.
ESTRAGON: Cum?
VLADIMIR: Oricum ai face.
ESTRAGON: Ar trebui să ne-ntoarcem hotărât spre natură.
VLADIMIR: Am încercat.
ESTRAGON: Aşa e.
VLADIMIR: Sigur, nu-i cel mai rău lucru.
ESTRAGON: Ce?
VLADIMIR: Că am gândit.
ESTRAGON: Fireşte.
VLADIMIR: Dar am fi putut să ne lipsim.
ESTRAGON: N-ai ce-i face.
VLADIMIR: Ştiu, ştiu.

Tăcere.

ESTRAGON: Ca mic antrenament, n-a fost rău.
VLADIMIR: Da, dar acum o să trebuiască să găsim altceva.
ESTRAGON: Să vedem.
VLADIMIR: Să vedem.
ESTRAGON: Să vedem.

Se gândesc.

VLADIMIR: Ce spuneam? Am putea să pornim de-acolo.
ESTRAGON: De unde?
VLADIMIR: De la început de tot.

ESTRAGON: De la începutul cui?

VLADIMIR: De la începutul serii de azi. Spuneam… spuneam că…

ESTRAGON: Dă-o dracului, prea-mi ceri mult.

VLADIMIR: Stai niţel… ne-am pupat… eram mulţumiţi… mulţumiţi… ce facem acum când suntem mulţumiţi… aşteptăm… stai să vedem… încep să-mi aduc aminte… aşteptăm… acum, când suntem mulţumiţi… aşteptăm… Stai niţel… A! Copacul!

ESTRAGON: Copacul?

VLADIMIR: Nu-ţi aminteşti?

ESTRAGON: Sunt obosit.

VLADIMIR: Priveşte-l.

Estragon priveşte copacul.

ESTRAGON: Nu văd nimic.

VLADIMIR: Păi aseară era negru de tot şi scheletic! Iar astăzi e-acoperit de frunze.

ESTRAGON: De frunze?

VLADIMIR: Într-o singură noapte.

EST RAGON: Pesemne că e primăvară.

VLADIMIR: Dar într-o singură noapte!

ESTRAGON: Îţi spun că nu eram aici aseară. Ai avut un coşmar.

VLADIMIR: Şi, după tine, unde eram aseară?

ESTRAGON: Habar n-am. În altă parte. În alt compartiment. Doar nu de lipsa vidului ne putem plânge.

VLADIMIR *(sigur de sine):* Bun. Aseară eram aici. Acum, ce-am făcut noi aseară?

ESTRAGON: Ce-am făcut?

VLADIMIR: Caută să-ţi aminteşti.

ESTRAGON: Păi… cred că am pălăvrăgit.

VLADIMIR *(stăpânindu-se):* În legătură cu ce?

ESTRAGON: O… fără nicio legătură, despre nişte fleacuri. *(Cu siguranţă.)* Aha, îmi aduc aminte, aseară am pălăvrăgit despre nişte fleacuri. Asta facem de vreo cincizeci de ani.

VLAD IMIR: Nu-ţi aminteşti niciun fapt, nicio întâmplare?

ESTRAGON *(sătul):* Nu mă mai chinui, Didi.

VLADIMIR: Soarele? Luna? Nu-ţi aminteşti?

ESTRAGON: Pesemne că erau aici, ca de obicei.

VLADIMIR: N-ai observat nimic neobişnuit?

ESTRAGON: Vai!

VLADIMIR: Şi Pozzo? Şi Lucky?

ESTRAGON: Pozzo?

VLADIMIR: Oasele.

ESTRAGON: Parcă erau oase de peşte.

VLADIMIR: Pozzo ţi le-a dat.

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Şi lovitura?

ESTRAGON: Cu piciorul? E-adevărat, am fost lovit cu piciorul.

VLADIMIR: Lucky te-a lovit.

ES TRAGON: Şi toate astea au fost ieri?

VLADIMIR: Ia arată piciorul.

ESTRAGON: Care?

VLADIMIR: Amândouă. Ridică-ţi pantalonul. *(Estragon, într-un picior, întinde piciorul spre Vladimir şi e cât pe-aci să cadă... Vladimir îi prinde piciorul. Estragon se clatină.)* Ridică-ţi pantalonu!

ESTRAGON *(clătinându-se):* Nu pot.

Vladimir îi ridică pantalonul, îi priveşte piciorul, îi dă drumul. Estragon e cât pe-aci să cadă.

VLADIMIR: Celălalt. *(Estragon dă acelaşi picior.)* Celălalt am spus! *(Acelaşi joc cu celălalt picior.)* Uite rana, face puroi...

ESTRAGON: Ei şi?

VLADIMIR: Unde-ţi sunt ghetele?

ESTRAGON: Se vede că le-am aruncat.

VLADIMIR: Când?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: De ce?

ESTRAGON: Nu-mi aduc aminte.
VLADIMIR: Nu, vreau să zic de ce le-ai aruncat?
ESTRAGON: Mă băteau la degete.
VLADIMIR *(arătând ghetele):* Iată-le. *(Estragon priveşte ghetele.)* Chiar pe locul unde le-ai pus tu aseară.

Estragon se duce la ghete, se apleacă, le examinează de aproape.

ESTRAGON: Nu sunt ale mele.
VLADIMIR: Nu sunt ale tale!
ESTRAGON: Ale mele erau negre. Astea sunt galbene.
VLADIMIR: Eşti sigur că ale tale erau negre?
ESTRAGON: Adică erau gri.
VLADIMIR: Şi astea sunt galbene? Ia arată-le.
ESTRAGON *(ridicând o gheată):* În fine, sunt verzui.
VLADIMIR *(apropiindu-se):* Arată! *(Estragon îi dă gheata. Vladimir o priveşte şi-o aruncă mânios.)* Asta-i prea de tot!
ESTRAGON: Vezi, totul e…
VLADIMIR: Văd eu ce e. Da, da, văd ce s-a întâmplat.
ESTRAGON: Totul e…
VLADIMIR: E simplu ca bună ziua. A venit un tip, le-a luat pe-ale tale şi le-a lăsat pe-ale lui…
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Ale lui nu-i veneau bine. Şi le-a luat pe-ale tale.
ESTRAGON: Dar ale mele erau mici.
VLADIMIR: Pentru tine. Nu pentru el.
ESTRAGON: Sunt obosit. *(Scurtă pauză.)* Să plecăm.
VLADIMIR: Nu se poate.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Atunci ce facem?
VLADIMIR: Nu e nimic de făcut.
ESTRAGON: Dar eu nu mai pot.

VLADIMIR: Vrei o ridiche?
ESTRAGON: Atâta e?
VLADIMIR: Sunt ridichi şi napi.
ESTRAGON: Morcovi nu mai sunt?
VLADIMIR: Nu. De altfel, cam exagerezi cu morcovii.
ESTRAGON: Atunci, dă-mi o ridiche. *(Vladimir se scotoceşte prin buzunare, nu găseşte decât napi, scoate în sfârşit o ridiche, pe care i-o dă lui Estragon, care o examinează, o miroase.)* E neagră!
VLADIMIR: E ridiche.
ESTRAGON: Nu-mi plac decât ridichile de lună, doar ştii bine.
VLAD IMIR: Atunci nu vrei?
ESTRAGON: Nu-mi plac decât ridichile de lună!
VLADIMIR: Atunci dă-o înapoi.

Estragon i-o dă.

ESTRAGON: Mă duc să caut un morcov.

Nu se mişcă.

VLADIMIR: Asta devine într-adevăr lucru de nimic.
ESTRAGON: Nu destul încă.

Tăcere.

VLADIMIR: Dacă le-ai încerca?
ESTRAGON: Am încercat tot.
VLADIMIR: Vreau să zic ghetele.
ESTRAGON: Crezi?
VLADIMIR: Ca să mai treacă timpul. *(Estragon ezită.)* Te asigur că o să fie o variaţie.
ESTRAGON: O mică plăcere.
VLADIMIR: O distracţie.
ESTRAGON: O mică plăcere.
VLADIMIR: Încearcă.
ESTRAGON: Mă ajuţi?

VLADIMIR: Sigur.

ESTRAGON: Ne descurcăm destul de bine împreună, nu-i aşa, Didi?

VLADIMIR: Sigur, sigur. Hai, încearcă pe stângul mai întâi.

ESTRAGON: Găsim totdeauna câte ceva care să ne dea impresia că trăim, nu-i aşa, Didi?

VLADIMIR *(nerăbdător):* Sigur, sigur. Suntem vrăjitori. Dar să nu ne abatem de la ce-am hotărât. *(Ridică gheata.)* Hai, dă piciorul. *(Estragon se apropie de el, ridică piciorul.)* Celălalt, porcule! *(Estragon ridică celălalt picior.)* Mai sus! *(înghesuiţi unul în altul, se clatină de-a lungul scenei. Vladimir reuşeşte până la urmă să-i pună gheata.)* Încearcă să mergi. *(Estragon încearcă.)* Ei?

ESTRAGON: Îmi vine bine.

VLADIMIR *(scoţând o sfoară din buzunar):* Acum s-o legăm.

ESTRAGON *(cu rehemenţă):* Nu, nu, fără şiret, fără şiret.

VLADIMIR: Greşeşti. S-o încercăm şi pe cealaltă. *(Acelaşi joc.)* Ei?

ESTRAGON: Îmi vine şi asta.

VLADIMIR: Nu te strâng?

ESTRAGON *(făcând câţiva paşi apăsaţi):* Nu încă.

VLADIMIR: Atunci poţi să le păstrezi.

ESTRAGON: Îmi sunt prea mari.

VLADIMIR: Poate că într-o bună zi ai să ai şi ciorapi.

ESTRAGON: Aşa e.

VLADIMIR: Atunci, le păstrezi?

ESTRAGON: Am vorbit destul despre ghete.

VLADIMIR: Da, dar…

ESTRAGON: Ajunge! *(Tăcere.)* Mă duc totuşi să mă aşez.

Caută, din ochi, un loc, apoi se duce să se aşeze unde stătea la începutul primului act.

VLADIMIR: Acolo stăteai aseară.

Tăcere.

ESTRAGON: Dacă aş putea să dorm.
VLADIMIR: Aseară ai dormit.
ESTRAGON: Am să încerc.

Ia o poziţie uterină, cu capul între picioare.

VLADIMIR: Stai puţin.

Se apropie de Estragon şi cântă cu glas puternic:

Nani-nani.

ESTRAGON *(ridică capul):* Nu aşa tare.
VLADIMIR *(ceva mai încet):* Nani-nani
Na-ni-na-ni
Na-ni-na-ni
Na-ni…

Estragon adoarme. Vladimir îşi scoate haina şi-i acoperă umerii, apoi începe să umble în lung şi în lat, dând din mâini ca să se încălzească. Estragon se trezeşte brusc, sărind în sus, face câţiva paşi, înnebunit. Vladimir aleargă spre el, îl cuprinde cu braţele.

VLADIMIR: Stai… stai… sunt aici, n-avea teamă.
ESTRAGON: Ah!
VLADIMIR: Stai… stai… gata.
ESTRAGON: Cădeam.
VLADIMIR: S-a terminat… Nu te mai gândi.
ESTRAGON: Eram pe un…
VLADIMIR: Nu, nu, nu spune nimic. Hai să umblăm puţin.

Îl ia pe Estragon de braţ şi-l face să umble în lung şi-n lat, până când Estragon refuză să meargă mai departe.

ESTRAGON: Destul! Sunt obosit!

VLADIMIR: Îţi place mai mult să stai fără să faci nimic?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Cum vrei tu.

Îi dă drumul lui Estragon, se duce să-şi ia haina şi o pune pe el.

ESTRAGON: Să plecăm.

VLADIMIR: Nu putem.

ESTRAGON: De ce?

VLAD IMIR: Îl aşteptăm pe Godot.

ESTRAGON: Adevărat. *(Vladimir îşi reia plimbarea.)* Nu poţi să stai liniştit locului?

VLADIMIR: Mi-e frig.

ESTRAGON: Am venit prea devreme.

VLADIMIR: Am venit totdeauna la căderea nopţii.

ESTRAGON: Dar noaptea nu cade.

VLADIMIR: O să cadă ea, dintr-odată, ca ieri.

ESTRAGON: Şi-apoi o să fie întuneric.

VLADIMIR: Şi-o să putem pleca.

ESTRAGON: Şi-apoi o să fie iar ziuă. *(Scurtă pauză.)* Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?

VLADIMIR *(oprindu-se din mers, cu violenţă):* Nu mai termini odată cu bocitul? Începi să-mi calci pe nervi cu gemetele tale.

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR *(zărind pălăria lui Luky):* Ia te uită!

ESTRAGON: Adio!

VLADIMIR: Pălăria lui Lucky! *(Se apropie de ea.)* De-un ceas sunt aici şi n-am văzut-o! *(Foarte mulţumit.)* Perfect!

ESTRAGON: N-ai să mă mai vezi.

VLADIMIR: Va să zică n-am greşit locul. Acum suntem liniştiţi. (*Ridică pălăria lui Lucky, o priveşte cu admiraţie.)* Frumoasă trebuie c-a mai fost! (*O pune în locul*

pă Lăriei lui, pe care i-o întinde lui Estragon.) Ţine.

ESTRAGON: Ce?

VLADIMIR: Ţine asta.

Estragon ia pălăria lui Vladimir. Vladimir îşi aranjează cu amândouă mâinile pălăria lui Lucky. Estragon îşi pune pălăria lui Vladimir în locul pălăriei lui, pe care i-o întinde lui Vladimir. Vladimir ia pălăria lui Estragon. Estragon îşi aranjează cu amândouă mâinile pălăria lui Vladimir. Vladimir îşi pune pălăria lui Estragon în locul pălăriei lui Lucky, pe care i-o întinde lui Estragon. Estragon ia pălăria lui Lucky. Vladimir îşi aranjează cu amândouă mâinile pălăria lui Estragon. Estragon îşi pune pălăria lui Lucky în locul pă Lăriei lui Vladimir, pe care i-o întinde lui Vladimir. Vladimir îşi ia pălăria. Estragon îşi aranjează cu amândouă mâinile pălăria lui Lucky. Vladimir îşi pune pălăria în locul pă Lăriei lui Estragon, pe care i-o întinde lui Estragon. Estragon îşi ia pălăria, Vladimir îşi aranjează cu amândouă mâinile pălăria sa. Estragon îşi pune pălăria sa în locul pă Lăriei lui Lucky, pe care i-o întinde lui Vladimir. Vladimir ia pălăria lui Lucky. Estragon îşi aranjează pălăria cu amândouă mâinile. Vladimir îşi pune pălăria lui Lucky în locul pă Lăriei sale, pe care i-o întinde lui Estragon. Estragon ia pălăria lui Vladimir. Vladimir îşi aranjează cu amândouă mâinile pălăria lui Luky. Estragon îi întinde pălăria lui Vladimir, care o ia şi o întinde lui Estragon, care o ia şi i-o întinde lui Vladimir, care o ia şi o aruncă. Tată această scenă într-un ritm viu.

VLADIMIR: Îmi vine?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Nu, dar cum mă găseşti tu?

Întoarce capul cochet, la dreapta şi la stânga, ia atitudini de manechin.

ESTRAGON: Îngrozitor!

VLADIMIR: Mai îngrozitor ca de obicei?

ESTRAGON: La fel.

VLADIMIR: Atunci pot s-o păstrez. A mea mă supără. *(Scurtă pauză.)* Cum să spun? *(Scurtă pauză.)* Mă zgârie.

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR: Nu vrei să ne jucăm?

ESTRAGON: Să ne jucăm, de-a ce?

VLADIMIR: Ne-am putea juca de-a Pozzo şi Lucky.

ESTRAGON: Nu cunosc.

VLADIMIR: Eu aş fi Lucky, tu ai fi Pozzo. *(Ia atitudinea lui Lucky, încovoindu-se sub povara bagaje lor. Estragon îl priveşte uluit.)* Dă-i drumu'!

ESTRAGON: Ce trebuie să fac?

VLADIMIR: Zbiară la mine.

ESTRAGON: Ticălosule!

VLADIMIR: Mai tare.

ESTRAGON: Căzătură! Javră!

Vladimir înaintează, se dă încovoiat înapoi, mereu

VLADIMIR: Zi-mi să gândesc.

ESTRAGON: Cum?

VLADIMIR: Zi, gândeşte, porcule!

ESTRAGON: Gândeşte, porcule!

Tăcere.

VLADIMIR: Nu pot!

ESTRAGON: Destul!

VLADIMIR: Zi-mi să joc.

ESTRAGON: Plec.

VLADIMIR: Joacă, joacă, porcule! *(Se zvârcoleşte pe loc. Estragon iese grăbit.)* Nu pot! *(Ridică ochii, vede că Estragon nu mai este acolo, scoate un ţipăt sfâşietor.)* Gogo! *(Tăcere. Începe să străbată scena aproape în goană. Estragon reintră grăbit, gâfâind, aleargă spre Vladimir. Se opresc la câţiva paşi unul de altul.)* Iată-te, în sfârşit!

ESTRAGON *(gâfâind):* Sunt blestemat!

VLADIMIR: Unde ai fost? Te credeam plecat pentru

totdeauna!

ESTRAGON: Până la marginea pantei. Vine.

VLADIMIR: Cine?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Câţi sunt?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR *(triumfând):* E Godot! În sfârşit! *(Îl îmbrăţişează pe Estragon cu însufleţire.)* Gogo! E Godotl suntem salvaţi! Să-i ieşim înainte! Vino! *(il trage pe Estragon spre culise. Estragon se împotrireşte, scapă, iese fugind pe cealaltă parte.)* Gogo! Vino-napoi! *(Tăcere. Vladimir aleargă la culisa prin care Estragon se întorsese, priveşte în zare. Estragon reintră grăbit, aleargă spre Vladimir care se întoarce.)* Iată-te iar!

ESTRAGON: Sunt blestemat pe vecie!

VLAD IMIR: Ai fost departe?

ESTRAGON: Până la marginea pantei.

VLADIMIR: Adevărat, suntem pe-un platou. Sigur, suntem serviţi pe platou.

ESTRAGON: Şi pe-acolo vin.

VLADIMIR: Suntem încercuiţi! *(Înnebunit, Estragon se repede spre pânza fundalului, se încurcă în ea, cade.)* Dobitocule! pe-acolo nu-i ieşirea! *(Vladimir se duce să-l ridice, îl aduce spre rampă. Gest către spectatori.)* Acolo nu-i nimeni. Fugi pe-acolo! Hai! *(Îl împinge spre fosă, Estragon se dă înapoi înspăimântat.)* Nu vrei? Zău, te înţeleg. Ia să vedem. *(Se gândeşte.)* Nu-ţi rămâne decât să dispari.

ESTRAGON: Unde?

VLADIMIR: După copac. *(Estragon ezită.)* Repede. După copac! *(Estragon dă fuga după copacul care nu-l acoperă decât pe jumătate.)* Nu mişca. *(Estragon iese de după copac.)* Sigur, copacul ăsta nu ne-ar fi servit la nimic. *(Către Estragon.)* Nu cumva eşti nebun?

ESTRAGON *(mai calm):* Mi-am pierdut capul. *(Îşi lasă în jos capul, ruşinat.)* Iartă-mă! *(Ridică mândru capul.)* Gata! Acum ai să vezi! Spune-mi ce trebuie să fac.

VLADIMIR: Nu-i nimic de făcut.

ESTRAGON: Tu o să te postezi acolo. *(Îl duce pe Vladimir spre culisa stângă, îl pune în axul drumului, cu spatele la scenă.)* Hai, nu te mişca şi cască ochii. *(Aleargă spre cealaltă culisă. Vladimir îl priveşte peste umăr. Estragon se opreşte, priveşte în zare, se întoarce. Amândoi se privesc peste umăr.)* Spate în spate, ca pe vremuri! *(Continuă să se privească un timp, apoi fiecare îşi reia pânda. Lungă tăcere.)* Nu vezi venind pe nimeni?

VLADIMIR *(întorcându-se):* Cum?

ESTRAGON *(mai tare):* Nu vezi venind pe nimeni?

VLADIMIR: Nu.

ESTRAGON: Nici eu.

VLADIMIR: Cred că te-ai înşelat.

ESTRAGON *(întorcându-se):* Cum?

VLADIMIR *(mai tare):* Cred că te-ai înşelat.

ESTRAGON: Nu ţipa.

Îşi reiau pânda. Lungă tăcere.

VLADIMIR ŞI ESTRAGON *(se întorc simultan):* Nu cumva…

VLADIMIR: O, pardon!

ESTRAGON: Te ascult.

VLADIMIR: Nu, nu…

ESTRAGON: Ba da!

VLADIMIR: Te-am întrerupt!

ESTRAGON: Dimpotrivă.

Se privesc mânioşi.

VLADIMIR: Hai, lasă politeţea.

ESTRAGON: Hai, nu fi încăpăţânat.

VLADIMIR *(cu putere):* Termină-ţi fraza.

ESTRAGON *(la fel):* Termin-o tu pe-a ta.

Tăcere. Vin unul spre altul, se opresc.

VLADIMIR: Ticălosule!

ESTRAGON: Aşa! Să ne înjurăm! *(Schimb de insulte. Tăcere.)* Acum să ne împăcăm.

VLADIMIR: Gogo!
ESTRAGON: Didi!
VLADIMIR: Dă mâna!
ESTRAGON: Iat-o!
VLADIMIR: Vino în braţele mele!
ESTRAGON: În braţele tale?
VLADIMIR *(deschizând braţele):* Aici, înăuntru!
ESTRAGON: Haide!

Se îmbrăţişează. Tăcere.

VLADIMIR: Ce uşor trece timpul când ne distrăm!

Tăcere.

ESTRAGON: Ce facem acum?
VLADIMIR: Aşteptând.
ESTRAGON: Aşteptând.

Tăcere.

VLADIMIR: Dacă ne-am face exerciţiile?
ESTRAGON: Mişcările.
VLADIMIR: De supleţe.
ESTRAGON: De relaxare.
VLADIMIR: De circumducţiune.
ESTRAGON: De relaxare.
VLADIMIR: Ca să ne încălzim.
ESTRAGON: Ca să ne liniştim.
VLADIMIR: Hai.

Începe să sară. Estragon îl imită.

ESTRAGON *(oprindu-se):* Destul. Sunt obosit.
VLADIMIR *(oprindu-se):* Nu suntem în formă. Să facem, totuşi, câteva respiraţii.
ESrRAGON: Nu mai vreau să respir.
VLADIMIR: Ai dreptate. *(Pauză.)* Să facem, totuşi,

arborele, pentru echilibru.

ESTRAGON: Arborele?

Vladimir face arborele, clătinându-se.

VLADIMIR *(oprindu-se):* E rândul tău.

Estragon face arborele, clătinându-se.

ESTRAGON: Crezi că Dumnezeu mă vede?

VLAD IMIR: Trebuie să închizi ochii.

Estragon închide ochii, se clatină şi mai tare.

ESTRAGON *(oprindu-se, ridicând pumnii, strigând cât îl ţine gura):* Doamne, ai milă de mine!

VLADIMIR *(vexat):* Şi eu?

ESTRAGON *(acelaşi joc):* De mine! Fie-ţi milă! De mine!

Intră Pozzo şi Lucky. Pozzo a devenit orb. Lucky e împovărat ca în primul act. Funia, ca în primul act, dar mult mai scurtă, ca să-i permită lui Pozzo s-o urmeze mai comod. Lucky areo pălărie nouă. La vederea lui Estragon şi a lui Vladimir, el se opreşte. Pozzo, continuându-şi drumul, se ciocneşte de el. Vladimir şi Estragon se dau înapoi.

POZZO *(agăţându-se de Lucky, care, sub această nouă povară, se clatină):* Ce s-a întâmplat? Cine a strigat?

Lucky cade, lăsând să-i scape tot, şi trântindu-l pe Pozzo în cădere. Rămân amândoi lungiţi, fără mişcare, în mijlocul bagaje lor.

ESTRAGON: E Godot?

VLADIMIR: Pică la fix! *(Se îndreaptă spre grămadă, urmat de Estragon.)* În sfârşit, întăriri!

POZZO *(speriat):* Ajutori
ESTRAGON: E Godot?
VLADIMIR: Începusem să ne pierdem curajul. Sfârşitul serii ne e asigurat.
POZZO: Ajutor!
ESTRAGON: Strigă ajutor.
VLADIMIR: Nu mai suntem singuri, să aşteptăm noaptea, să-l aşteptăm pe Godot, să aşteptăm – să aşteptăm. Ne-am luptat toată seara numai cu mijloacele noastre. Acum s-a terminat. A şi început ziua de mâine.
ESTRAGON: Dar ei sunt numai în trecere.
POZZO: Ajutor!
VLADIMIR: De pe-acum timpul curge cu totul altfel. Soarele o să apună, luna o să răsară, şi noi o să plecăm de-aici.
ESTRAGON: Dar ei sunt numai în trecere.
VLAD IMIR: O să ne fie de-ajuns.
POZZO: Fie-vă milă!
VLADIMIR: Bietul Pozzo!
ESTRAGON: Ştiam că e el.
VLADIMIR: Cine?
ESTRAGON: Godot.
VLADIMIR: Dar nu-i de loc Godot.
ESTRAGON: Nu-i Godot?
VLADIMIR: Nu-i Godot.
ESTRAGON: Atunci cine-i?
VLADIMIR: E Pozzo.
POZZO: Eu sunt! Eu sunt! Ridicaţi-mă!
VLADIMIR: Nu poate să se ridice!
ESTRAGON: Să plecăm.
VLADIMIR: Nu putem.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat.
VLADIMIR: Poate că mai are oase pentru tine.
ESTRAGON: Oase?
VLADIMIR: De pui. Nu-ţi aduci aminte?
ESTRAGON: El era?

VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Întreabă-l.
VLADIMIR: Dacă l-aş ajuta, mai întâi?
ESTRAGON: Ce să facă?
VLADIMIR: Să se ridice.
ESTRAGON: Nu poate să se ridice.
VLADIMIR: Vrea să se ridice.
ESTRAGON: Atunci să se ridice.
VLADIMIR: Nu poate.
ESTRAGON: Dar ce are?
VLADIMIR: Nu ştiu.

Pozzo se zvârcoleşte, geme, loveşte pământul cu pumnii.

ESTRAGON: Dacă i-am cere mai întâi oasele? Apoi, dacă nu le dă, îl lăsăm acolo.
VLADIMIR: Vrei să zici că-l avem la mână?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Şi că trebuie să-i punem condiţii ca să-l ajutăm?
ESTRAGON: Da.
VLADIMIR: Pare deştept ce spui. Dar mă tem de-un lucru.
ESTRAGON: De care?
VLADIMIR: Să nu se mişte Lucky, pe neaşteptate. Am fi raşi!
ESTRAGON: Lucky?
VLADIMIR: El te-a atacat ieri.
ESTRAGON: Îţi spun că erau zece.
VLADIMIR: Nu, înainte, cel care ţi-a tras şuturile.
ESTRAGON: E aici?
VLADIMIR: Uite-l. *(Gest.)* Deocamdată pare mort. Dar poate să se dezlănţuie dintr-o clipă în alta.
ESTRAGON: Dacă i-am trage amândoi o mamă de bătaie?
VLADIMIR: Vrei să zici, dacă am tăbărî pe el cât doarme?

ESTRAGON: Da.

VLADIMIR: Bună idee. Dar suntem în stare? Şi el, doarme oare cu adevărat? *(Scurtă pauză.)* Nu, mai bine am profita că Pozzo cere ajutor, ca să-l ajutăm, bizuindu-ne pe recunoştinţa lui.

ESTRAGON: Păi nu mai cere nimic.

VLADIMIR: Fiindcă şi-a pierdut speranţa.

ESTRAGON: Tot ce se poate. Dar…

VLADIMIR: Să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe goale. *(Scurtă pauză. Cu vehemenţă.)* Să facem ceva, cât avem ocazia! Doar nu e nevoie de noi în fiecare zi. La drept vorbind nici nu e neapărată nevoie de noi. Şi alţii ar putea să facă treaba la fel de bine, dacă nu-şi mai bine chiar. Strigătul pe care l-am auzit adineauri se adresa mai degrabă întregii omeniri. Dar aici, în clipa de faţă, noi suntem omenirea, chit că ne place asta sau nu. Să profităm, până nu-i prea târziu. Să reprezentăm cu demnitate, măcar o dată, specia în care ne-a vârât nenorocirea. Ce părere ai?

ESTRAGON: N-am ascultat.

VLADIMIR: E drept că dacă stai să cântăreşti cu braţele încrucişate argumentele pro şi contra, facem şi aşa cinste condiţiei umane. Tigrul sare să-şi ajute semenii fără să stea pe gânduri. Sau fuge în adâncul desişurilor. Dar nu asta e problema. Ce facem noi aici, iată ce trebuie să ne întrebăm. Şi avem norocul să ştim. Da, în această imensă confuzie, un singur lucru e clar: aşteptăm să vină Godot.

ESTRAGON: Adevărat.

VLADIMIR: Sau să cadă noaptea. *(Scurtă pauză.)* Suntem la întâlnire şi-atât. Nu suntem sfinţi, dar suntem la întâlnire. Câţi oameni pot să spună asemenea lucruri?

ESTRAGON: Nenumăraţi.

VLADIMIR: Crezi?

ESTRAGON: Nu ştiu.

VLADIMIR: Se prea poate.

POZZO: Ajutor!

VLADIMIR: Ce e sigur, e că timpul trece greu în asemenea condiţii şi că ne sileşte să-l umplem cu fapte

care, cum să spun, care la prima vedere pot apărea raţionale, dar cu care suntem obişnuiţi. O să zici că toate astea n-au alt rost decât să ne împiedice prăbuşirea raţiunii. Se înţelege că-i aşa. Dar oare nu rătăceşte ea de pe-acum în bezna permanentă a marilor adâncimi? Iată ce mă întreb uneori. Îmi urmăreşti raţionamentul?

ESTRAGON: Toţi ne naştem nebuni. Iar câte unii rămân.

POZZO: Ajutor, vă dau bani!

ESTRAGON: Cât?

POZZO: O sută de franci.

ESTRAGON: Nu-i destul.

VLADIMIR: N-aş merge până acolo.

ESTRAGON: Găseşti că e destul?

VLADIMIR: Nu, vreau să spun că n-aş merge până la a zice că n-avem mintea întreagă încă de pe când venim pe lume. Dar nu asta e problema.

POZZO: Două sute.

VLADIMIR: Aşteptăm. Ne plictisim. *(Ridică mâna.)* Nu, nu protestez, ne plictisim de moarte, asta e incontestabil. Bun. Ni se iveşte o diversiune, şi noi ce facem? O lăsăm să se ducă de râpă. Hai, la muncă. *(Înaintează spre Pozzo, se opreşte.)* într-o secundă, totul o să se risipească, o să fim iar singuri, în mijlocul singurătăţilor.

Visează.

POZZO: Două sute!

VLADIMIR: Imediat!

Încearcă să-l ridice pe Pozzo, nu izbuteşte, îşi reînnoieşte eforturile, se împiedică de bagaje, cade, încearcă să se ridice, nu poate.

ESTRAGON: Ce v-a apucat pe toţi?

VLADIMIR: Ajutor!

ESTRAGON: Eu plec.

VLADIMIR: Nu mă lăsa! Au să mă ucidă!
POZZO: Unde mă aflu?
VLADIMIR: Gogo!
POZZO: Ajutor!
VLADIMIR: Ajută-mă I
ESTRAGON: Eu plec.
VLADIMIR: Întâi ajută-mă, apoi o să plecăm împreună.
ESTRAGON: Îmi promiţi?
VLADIMIR: Îţi jur.
ESTRAGON: Şi n-o să ne mai întoarcem niciodată?
VLADIMIR: Niciodată.
ESTRAGON: Şi-o să mergem în Ariege?
VLADIMIR: Unde vrei tu.
POZZO: Trei sute. Patru sute!
ESTRAGON: De când mă ştiu, am visat să mă plimb prin Ariege.
VLADIMIR: Ai să te plimbi.
ESTRAGON: Care te-ai împuţit?
VLADIMIR: Pozzo.
POZZO: Eu sunt! Eu sunt! Fie-vă milă de mine.
ESTRAGON: Te-apucă scârba!
VLADIMIR: Repede! Repede! Dă-mi mâna!
ESTRAGON: Eu plec. *(Scurtă pauză. Apoi tare.)* Eu plec.
VLADIMIR: La urma urmei, am să mă ridic şi singur. *(Încearcă să se ridice. Recade.)* Mai curând sau mai târziu.
ESTRAGON: Ce ai?
VLADIMIR: Cară-te.
ESTRAGON: Tu rămâi aici?
VLADIMIR: Deocamdată.
ESTRAGON: Hai, ridică-te, o să răceşti.
VLADIMIR: Lasă-mă în pace.
ESTRAGON: Hai, Didi, nu fi încăpăţânat. *(întinde mâna spre Vladimir, care se grăbeşte s-o apuce.)* Hai, hop!
VLADIMIR: Trage!

Estragon trage, se poticneşte, cade. Lungă tăcere.

POZZO: Ajutor!
VLADIMIR: Aici suntem.
POZZO: Cine sunteţi voi?
VLADIMIR: Nişte oameni.

Tăcere.

ESTRAGON: Ce bine e pe jos!
VLADIMIR: Poţi să te ridici?
ESTRAGON: Nu ştiu.
VLADIMIR: Încearcă.
ESTRAGON: Îndată, îndată.

Tăcere.

POZZO: Ce s-a întâmplat?
VLADIMIR *(cu putere):* Nu mai taci odată? Holera dracului! Nu se gândeşte decât la el.
ESTRAGON: Dacă am încerca să dormim?
VLADIMIR: L-ai auzit? Vrea să ştie ce s-a întâmplat!
ESTRAGON: Lasă – Dormi.

Tăcere.

POZZO: Fie-vă milă! Milă!
ESTRAGON *(tresare):* Ce? Ce-i aici?
VLADIMIR: Dormeai?
ESTRAGON: Aşa cred.
VLAD IMIR: Tot ticălosul ăsta de Pozzo.
ESTRAGON: Spune-i să lase gura. Arde-i vreo câteva!
VLADIMIR *(cărându-i pumni lui Pozzo):* N-ai terminat? Nu vrei să laşi gura? Vierme! *(Pozzo se desprinde, ţipând de durere, şi se depărtează, de-a buşilea. Din când în când se opreşte, spintecă cerul cu gesturi de orb, chemându-l pe Lucky. Vladimir, rezemat în cot, îl urmăreşte cu privirea.)* A scăpat! *(Pozzo se prăbuşeşte. Tăcere.)* A căzut!

ESTRAGON: Se ridicase?
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Păi zici că a căzut.
VLADIMIR: Se aşezase în genunchi. *(Tăcere.)* Poate că am fost cam prea duri.
ESTRAGON: Asta nu ni se întâmplă des.
VLADIMIR: Ne-a implorat să-l ajutăm. Şi am rămas surzi. A stăruit. Şi l-am bătut.
ESTRAGON: Adevărat.
VLADIMIR: Nu se mai mişcă. Poate că e mort.
ESTRAGON: Am dat de bucluc; fiindcă am vrut să-l ajutăm.
VLAD IMIR: Adevărat.
ESTRAGON: Nu cumva l-ai pocnit prea tare?
VLADIMIR: I-am tras câţiva pumni zdraveni.
ESTRAGON: N-ar fi trebuit.
VLADIMIR: Tu ai vrut.
ESTRAGON: E-adevărat. *(Scurtă pauză.)* Ce facem acum?
VLADIMIR: Dacă m-aş putea târî până la el…
ESTRAGON: Nu mă părăsi!
VLADIMIR: Dacă I-aş chema?
ESTRAGON: Aşa e, cheamă-l.
VLADIMIR: Pozzo! *(Scurtă pauză.)* Pozzo! *(Scurtă pauză.)* Nu răspunde.
ESTRAGON: Hai amândoi odată.
VLADIMIR şi ESTRAGON: Pozzo! Pozzo!
VLADIMIR: A mişcat.
ESTRAGON: Eşti sigur că-l cheamă Pozzo?
VLADIMIR *(îngrijorat):* Domnule Pozzo! Veniţi înapoi! N-o să vă facem niciun rău.

Tăcere.

ESTRAGON: Dacă am încerca cu alte nume?
VLADIMIR: Mi-e teamă să nu fie atins serios.
ESTRAGON: Ar fi nostim.
VLADIMIR: Ce-ar fi nostim?

ESTRAGON: Să încercăm alte nume, unul după altul. Ca să treacă timpul. Şi-l nimerim noi până la urmă pe cel bun.

VLADIMIR: lţi spun că-l cheamă Pozzo.

ESTRAGON: Asta o să vedem noi. Să încercăm. *(Se gândeşte o clipă.)* Abel! Abel!

POZZO: Ajutor!

ESTRAGON: Vezi!

VLADIMIR: Încep să mă satur de cântecul ăsta.

ESTRAGON: Poate că pe-a Iălalt îl cheamă Cain. *(Strigă.)* Cain! Cain!

POZZO: Ajutor!

ESTRAGON: E toată omenirea aici. *(Tăcere.)* Ia te uită la noruleţul ăla.

VLADIMIR *(ridicând ochii):* Unde e?

ESTRAGON: Colo, la zenit.

VLADIMIR: Ei şi? Ce-i cu el? *(Scurtă pauză.)* Ce ţi se pare atât de extraordinar?

Tăcere.

ESTRAGON: Acum să trecem la altceva. Vrei?

VLADIMIR: Tocmai voiam să-ţi propun.

ESTRAGON: Dar la ce?

VLADIMIR: Asta el

Tăcere.

ESTRAGON: Pentru început, dacă ne-am ridica?

VLADIMIR: Să încercăm.

Se ridică amândoi.

ESTRAGON: N-a fost cine ştie ce greu.

VLADIMIR: Totul e să vrei.

ESTRAGON: Şi acum?

POZZO: Ajutor!

ESTRAGON: Să ne cărăm.

VLADIMIR: Nu putem.
ESTRAGON: De ce?
VLAD IMIR: Îl aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Ce facem?
POZZO: Ajutoor!
VLADIMIR: Dacă l-am ajuta?
ESTRAGON: Ce trebuie făcut?
VLADIMIR: Vrea să se ridice.
ESTRAGON: Ei şi?
VLADIMIR: Vrea să-l ajutăm să se ridice.
ESTRAGON: Atunci să-l ajutăm. Ce mai aşteptăm?

Îl ajută pe Pozzo să se ridice, se depărtează de el. Pozzo recade.

VLADIMIR: Trebuie sprijinit. *(Acelaşi joc. Pozzo rămâne în picioare, între amândoi, atârnat de gâtul lor.)* Trebuie să se obişnuiască iar cu statul în picioare. *(Către Pozzo.)* Vă e mai bine?
POZZO: Cine sunteţi?
VLADIMIR: Nu ne recunoaşteţi?
POZZO: Sunt orb.

Tăcere.

ESTRAGON: Poate că vede clar în viitor.
VLADIMIR *(către Pozzo):* De când?
POZZO: Aveam o vedere foarte bună – dar sunteţi prieteni!
ESTRAGON *(râde zgomotos):* Întreabă dacă suntem prieteni!
VLADIMIR: Nu, vrea să zică prieteni de-ai lui.
ESTRAGON: Ei şi?
VLADIMIR: Dovadă că l-am ajutat.
ESTRAGON: Asta e! L-am fi ajutat dacă nu-i eram prieteni?
VLADIMIR: Poate.
ESTRAGON: Evident.

VLADIMIR: Să nu mai discutăm despre asta.
POZZO: Nu sunteţi tâlhari?
ESTRAGON: Tâlhari? Semănăm noi a tâlhari?
VLADIMIR: Ei, şi tu! E orb!
ESTRAGON: La naiba! Aşa e. *(Scurtă pauză.)* După cât spune el.
POZZO: Nu mă lăsaţi!
VLADIMIR: Nici vorbă să vă lăsăm.
ESTRAGON: Deocamdată.
POZZO: Cât e ceasul?
ESTRAGON *(cercetând cerul):* Să vedem…
VLADIMIR: Şapte?… Opt?…
ESTRAGON: Depinde de anotimp.
POZZO: E seară?

Tăcere. Estragon şi Vladimir privesc amurgul.

ESTRAGON: Parcă s-ar înălţa…
VLADIMIR: Nu se poate.
ESTRAGON: Dacă ar fi zorile…
VLADIMIR: Nu vorbi prostii. Acolo e apusul.
ESTRAGON: Ce ştii tu?
POZZO *(cu spaimă):* E seară?
VLADIMIR: De altfel, nici nu s-a clintit.
ESTRAGON: Îţi spun că se înalţă.
POZZO: De ce nu-mi răspundeţi?
E STRAGON: Fiindcă nu vrem să vă spunem o tâmpenie.
VLADIMIR *(liniştitor):* E seară, domnule, am ajuns la seară. Prietenul meu încearcă să mă facă să mă îndoiesc că-i seară, şi trebuie să mărturisesc că m-a făcut să şovăi o clipă. Dar n-am trăit degeaba toată ziua asta lungă şi pot să vă asigur că e aproape la capătul repertoriului. *(Scurtă pauză.)* Altminteri, cum vă mai simţiţi?
ESTRAGON: Cât timp o să trebuiască să-l mai cărăm după noi? *(Îl lasă pe jumătate, îl reia văzând că-i gata să cadă.)* Doar nu suntem cariatide.
VLADIMIR: Dacă am auzit bine, spuneaţi că pe

vremuri aţi avut o vedere foarte bună.

POZZO: Da, foarte bună.

Tăcere.

ESTRAGON *(enervat):* Mai pe larg. Mai pe larg!

VLADIMIR: Lasă-l în pace. Nu vezi că a început să-şi amintească de fericire? *(Scurtă pauză.) Memoria praeteritorum bonorum* – trebuie să fie groaznic.

POZZO: Da, foarte bună.

VLAD IMIR: Şi v-a apucat aşa, dintr-odată?

POZZO: Foarte bună.

VLADIMIR: Vă întreb dacă v-a apucat dintr-odată?

POZZO: Într-o zi m-am trezit orb ca destinul. *(Scurtă pauză.)* Câteodată mă mai întreb dacă nu dorm încă.

VLADIMIR: Când asta?

POZZO: Nu ştiu.

VLAD IMIR: Dar de-abia ieri…

POZZO: Nu mă întrebaţi. Orbii n-au noţiunea timpului. *(Scurtă pauză.)* Şi nici lucrurile timpului nu le văd.

ESTRAGON: Să se refacă.

VLADIMIR: Poate că au făcut stânga împrejur.

ESTRAGON: Aşa e.

VLADIMIR: Poate a fost o viziune.

ESTRAGON: O iluzie.

VLADIMIR: O halucinaţie.

ESTRAGON: O iluzie.

POZZO: Ce mai aşteaptă?

VLADIMIR *(către Estragon):* Ce mai aştepţi?

ESTRAGON: Îl aştept pe Godot.

VLADIMIR *(lui Pozzo):* V-am spus că prietenul meu se teme. Ieri sluga dumneavoastră l-a atacat, pe când el nu voia decât să-i şteargă lacrimile.

POZZO: Da, nu trebuie să fii niciodată drăguţ cu oamenii ăştia. Nu suportă.

VLADIMIR: De fapt, ce trebuie să facă?

POZZO: Să tragă mai întâi de funie, cu grijă, fireşte,

să nu-l sugrume. De obicei, asta-l face să se mişte. Dacă nu, să-i tragă câteva picioare, mai jos de pântece şi în obraz, pe cât se poate.

VLADIMIR: Vezi, n-ai de ce să te temi. E chiar o ocazie să te răzbuni.

ESTRAGON: Şi dacă se apără?

POZZO: Nu, nu, nu se apără niciodată.

VLADIMIR: Am să zbor în ajutorul tău.

ESTRAGON: Nu mă slăbi din ochi.

Se îndreaptă spre Lucky.

VLADIMIR: Vezi mai întâi dacă e viu. N-are niciun rost să-l pocneşti dacă e mort.

ESTRAGON *(aplecându-se peste Lucky):* Respiră.

VLADIMIR: Atunci, arde-l!

Dezlănţuit subit, Estragon îl burduşeşte pe Lucky cu picioarele, urlând. Dar se loveşte la picior şi se depărtează şchiopătând şi gemând. Lucky se trezeşte.

ESTRAGON *(oprindu-se într-un picior):* Oh, porcu'!

Estragon se aşază, încearcă să-şi scoată ghetele, dar curând va renunţa, se va aşeza ghemuit, ca un prunc, cu capul între picioare, cu braţele în faţa capului.

POZZO: Ce s-a mai întâmplat?

VLADIMIR: Prietenul meu s-a lovit.

POZZO: Şi Lucky?

VLADIMIR: Atunci e chiar el?

POZZO: Cum?

VLADIMIR: Atunci e chiar Lucky?

POZZO: Nu înţeleg.

VLADIMIR: Şi dumneavoastră, dumneavoastră sunteţi Pozzo?

POZZO: Sigur că sunt Pozzo.

VLADIMIR: Aceiaşi de ieri?

POZZO: De ieri?

VLADIMIR: Ne-am văzut ieri. *(Tăcere.)* Nu vă aduceţi aminte?

POZZO: Nu-mi amintesc să fi întâlnit pe cineva ieri. Dar mâine n-o să-mi amintesc că am întâlnit pe cineva astăzi. Nu te baza deci pe mine, dacă vrei să te informezi. Şi-acum, ajunge. Drepţi!

VLADIMIR: Îl duceaţi la târgul Mântuitorului, ca să-l vindeţi. Aţi vorbit cu noi. El a jucat. A gândit. Vedeaţi bine.

POZZO: Dacă ţii neapărat. Lasă-mă, te rog. *(Vladimir se dă la o parte.)* Drepţi!

VLADIMIR: Se ridică.

Lucky se ridică, adună bagajele.

POZZO: Bine face.

VLADIMIR: Şi unde mergeţi acum?

POZZO: Nu mă ocup cu asta.

VLADIMIR: Cum v-aţi schimbat!

Lucky, încărcat cu bagajele, vine să se aşeze în faţa lui Pozzo.

POZZO: Biciul! *(Lucky lasă bagajele, caută biciul, îl găseşte, i-l dă lui Pozzo, reia bagajele.)* Funia!

Lucky lasă bagajele, pune capătul funiei în mâna lui Pozzo, reia bagajele.

VLADIMIR: Ce e în valiză?

POZZO: Nisip. *(Trage de funie.)* înainte!

Lucky se pune în mişcare, Pozzo îl urmează.

VLADIMIR: O clipă.

Pozzo se opreşte. Funia se întinde. Lucky cade, scăpând bagajele. Pozzo se poticneşte, lasă funia la timp,

se clatină pe loc. Vladimir îl sprijină.

POZZO: Ce s-a întâmplat?
VLADIMIR: A căzut.
POZZO: Repede, fă-l să se ridice până nu adoarme.
VLADIMIR: Dar n-o să căderi dacă vă dau drumul?
POZZO: Nu cred.

Vladimir îi trage câteva picioare lui Lucky.

VLADIMIR: Sus, porcule! Porcu'. le. *(Lucky se ridică, adună bagajele.)* S-a ridicat.
POZZO *(întinde mâna):* Funia!

Lucky lasă bagajele, pune capătul funiei în mâna lui Pozzo, reia bagajele.

VLADIMIR: Nu plecaţi încă.
POZZO: Plec.
VLADIMIR: Ce faceţi când căderi departe de orice ajutor?
POZZO: Aşteptăm să ne putem ridica. Pe urmă plecăm iar.
VLADIMIR: Înainte de-a pleca, spuneţi-i să cânte.
POZZO: Cui?
VLADIMIR: Lui Lucky.
POZZO: Să cânte?
VLADIMIR: Da. Sau să gândească. Sau să recite.
POZZO: Păi e mut.
VLADIMIR: Mut!
POZZO: Sigur. Nu e în stare nici să geamă.
VLADIMIR: Mut. De când?
POZZO *(subit furios):* Tot n-ai terminat să mă otrăveşti cu poveştile dumitale de timp? E o nebunie! Când! Când! Într-o bună zi, nu-ţi ajunge? Într-o bună zi, ca toate zilele, el a amuţit, într-o bună zi eu am orbit, într-o bună zi o să surzim, într-o bună zi ne-am născut, într-o bună zi o să murim, în aceeaşi bună zi, în aceeaşi clipă, nu-

ţi ajunge? *(Mai cumpănit.)* Ele nasc călare pe-un mormânt, ziua străluceşte o clipă, apoi se face iar noapte. *(Trage de funie.)* Înainte!

Ies. Vladimir îi urmează la limita scenei, îi priveşte depărtându-se. Zgomot de cădere, sprijinit de mimica lui Vladimir, anunţă că cei doi au căzut din nou. Tăcere. Vladimir merge spre Estragon care doarme, îl priveşte o clipă, apoi îl trezeşte.

ESTRAGON *(gesturi înnebunite, cuvinte incoherente, apoi):* De ce nu mă laşi niciodată să dorm?

VLADIMIR: Mă simţeam singur.

ESTRAGON: Visam că eram fericit.

VLAD IMIR: Aşa, a trecut timpul…

ESTRAGON: Visam că…

VLAD IMIR: Taci! *(Tăcere.)* Mă întreb dacă e într-adevăr orb.

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Ar spune un orb adevărat că n-are noţiunea timpului?

ESTRAGON: Cine?

VLADIMIR: Pozzo.

ESTRAGON: E orb?

VLADIMIR: Aşa ne-a spus.

ESTRAGON: Ei şi?

VLADIMIR: Mi s-a părut că ne vede.

ESTRAGON: Ai visat tu… *(Scurtă pauză.)* Să plecăm. Nu se poate. Adevărat. *(Scurtă pauză.)* Eşti sigur că nu era el?

VLADIMIR: Cine?

ESTRAGON: Godot?

VLADIMIR: Dar cine?

ESTRAGON: Pozzo.

VLADIMIR: Nu! Nu! *(Scurtă pauză.)* Nu.

ESTRAGON: Am să mă ridic, totuşi. *(Se ridică anevoie.)* Au!

VLADIMIR: Nu ştiu ce să mai cred.

ESTRAGON: Picioarele mele. *(Se aşază iar, încearcă să se descalţe.)* Ajută-mă.

VLADIMIR: Să fi dormit eu, pe când ceilalţi sufereau? Şi în clipa asta dorm? Mâine, când am să cred că mă trezesc, ce-am să spun despre ziua de azi? Că împreună cu Estragon, prietenul meu, aici, în locul ăsta, l-am aşteptat pe Godot până s-a făcut noapte? Că Pozzo a trecut cu sluga lui, şi că ne-a vorbit? Sigur. Dar ce-o să fie adevărat din toate astea? *(Estragon, după ce s-a înverşunat zadarnic să se descalţe, a aţipit iar. Vladimir îl priveşte.)* El n-o să ştie nimic. O să-mi vorbească despre loviturile pe care le-a încasat şi am să-i dau un morcov. *(Scurtă pauză.)* Călare pe un mormânt şi naştere grea. Din fundul gropii, visător, groparul pune lanţuri şi cătuşe. Avem timp să îmbătrânim. Văzduhul e plin de ţipetele noastre. *(Ascultă.)* Dar obişnuinţa e o mare surdină. *(Îl priveşte pe Estragon.)* Şi pe mine mă priveşte un altul, zicându-şi, doarme, nu ştie, să doarmă. *(Scurtă pauză.)* Nu mai pot să continui. *(Scurtă pauză.)* Nu mai pot să continui. *(Scurtă pauză.)* Ce-am spus?

Umblă de colo-colo, agitat, se opreşte până la urmă lângă culisa stângă, priveşte în zare. La dreapta, intră băiatul din ajun. Se opreşte, Tăcere.

BĂIATUL: Domnule… *(Vladimir se întoarce.)* Domnule Albert…

VLADIMIR: Să reluăm. *(Scurtă pauză. Către băiat.)* Nu mă recunoşti?

BĂIATUL: Nu, domnule.

VLADIMIR: Tu ai venit ieri?

BĂIATUL: Nu, domnule.

VLADIMIR: E prima dată când vii?

BĂIATUL: Da, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Te-a trimis domnul Godot?

BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: N-o să vină astă-seară?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: Dar o să vină mâine.
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Neapărat.
BĂIATUL: Da, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Te-ai întâlnit cu cineva pe drum?
BĂIATUL: Nu, domnule.
VLADIMIR: Cu alţi doi *(ezită)* ...oameni.
BĂIATUL: N-am văzut pe nimeni, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Ce face domnul Godot? *(Scurtă pauză.)* Auzi?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLAD IMIR: Atunci?
BĂIATUL: Nu face nimic, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Cum o mai duce frate-tău?
BĂIATUL: E bolnav, domnule.
VLADIMIR: Poate că el a venit ieri.
BĂIATUL: Nu ştiu, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Domnul Godot are barbă?
BĂIATUL: Da, domnule.
VLADIMIR: Blondă sau... *(ezită)* ...sau neagră?
BĂIATUL *(ezită):* Cred că e albă, domnule.

Tăcere.

VLADIMIR: Vai de mine!

Tăcere.

BĂIATUL: Ce să-i spun domnului Godot, domnule?
VLADIMIR: Să-i spui *(se întrerupe),* să-i spui că m-ai văzut că… (*se gândeşte)* …să-i spui că m-ai văzut. *(Scurtă pauză. Vladimir se apropie de băiat, băiatul se dă înapoi. Vladimir se opreşte, băiatul se opreşte.)* Spune, eşti sigur că m-ai văzut? N-o să-mi spui mâine că nu m-ai văzut niciodată?

Tăcere. Vladimir face deodată un salt înainte, băiatul fuge ca o săgeată. Tăcere. Soarele apune, luna se înalţă. Vladimir rămâne nemişcat. Estragon se trezeşte, se ridică, se descalţă, apoi, cu ghetele în mână, pune ghetele în faţa rampei, vine spre Vladimir, îl priveşte.

ESTRAGON: Ce ai?
VLADIMIR: N-am nimic.
ESTRAGON: Eu o-ntind.
VLADIMIR: Şi eu.

Tăcere.

ESTRAGON: Am dormit mult?
VLADIMIR: Nu ştiu.

Tăcere.

ESTRAGON: Unde plecăm?
VLADIMIR: Nu departe.
ESTRAGON: Ba nu, să plecăm departe!
VLADIMIR: Nu putem.
ESTRAGON: De ce?
VLADIMIR: Mâine trebuie să ne întoarcem iar.
ESTRAGON: Ce să facem?

VLADIMIR: Să-l aşteptăm pe Godot.
ESTRAGON: Adevărat. *(Scurtă pauză.)* N-a venit?
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Şi acum e prea târziu.
VLADIMIR: Da, e noapte.
ESTRAGON: Şi dacă i-am trage chiulul? *(Scurtă pauză.)* Dacă i-am trage chiulul?
VLADIMIR: Ne-ar pedepsi. *(Tăcere. Priveşte copacul.)* Numai copacul trăieşte.
ESTRAGON *(pripind copacul):* Ce-i ăsta?
VLADIMIR: Copacul.
ESTRAGON: Nu, ce fel de copac e?
VLADIMIR: Nu ştiu, o salcie.
ESTRAGON: Vino să vezi. *(Îl trage pe Vladimir spre copac. Rămân amândoi nemişcaţi în faţa lui. Tăcere.)* Şi dacă ne-am spânzura?
VLADIMIR: Cu ce?
ESTRAGON: N-ai un capăt de funie?
VLADIMIR: Nu.
ESTRAGON: Atunci nu putem.
VLADIMIR: Să ne cărăm.
ESTRAGON: Stai, mai e cureaua mea.
VLADIMIR: E prea scurtă.
ESTRAGON: O să mă tragi de picioare.
VLADIMIR: Şi de-ale mele cine-o să tragă?
ESTRAGON: Aşa e.
VLADIMIR: S-o vedem, totuşi. *(Estragon deznoadă capătul funiei care-i ţine pantalonii. Aceştia, mult prea largi, îi cad pe călcâie. Amândoi privesc funia.)* Ar putea, să meargă, la nevoie. Dar e solidă?
ESTRAGON: O să vedem. Na!

Apucă fiecare de câte-un capăt al funiei şi trag. Funia se rupe. Ei sunt cât pe-aci să cadă.
VLADIMIR: Nu face nici cât o ceapă degerată.

Tăcere.

ESTRAGON: Şi zici că mâine trebuie să ne-ntoarcem iar?
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Atunci o să aducem o funie ca lumea.
VLADIMIR: Asta e.

Tăcere.

ESTRAGON: Didi.
VLADIMIR: Da.
ESTRAGON: Nu mai pot să continui aşa.
VLADIMIR: Aşa se spune.
ESTRAGON: Dacă ne-am despărţi? Poate ne-ar merge mai bine.
VLADIMIR: Ne spânzurăm mâine. Dacă nu vine Godot.
ESTRAGON: Şi dacă vine?
VLAD IMIR: O să fim salvaţi.

Vladimir îşi scoate pălăria – a lui Lucky – se uită în ea, îşi vâră mâna înăuntru, o scutură şi o pune pe cap.

ESTRAGON: Atunci, o-ntindem?
VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.
ESTRAGON: Cum?
VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.
ESTRAGON: Să-mi scot pantalonii?
VLADIMIR: Saltă-ţi pantalonii.
ESTRAGON: Adevărat.

Îşi ridică pantalonii. Tăcere.

VLADIMIR: O-ntindem?
ESTRAGON: Hai.

Nu se mişcă din loc.

— CORTINA -